

“ลั้มละลาย!”

เสียงตะโกนโพล่งออกจากปากหญิงสาวกลางโต๊ะอาหารเช้าทันทีที่เธอได้ยินคำพูดไม่คาดฝัน คริวของดีโนมือร่วงลงบนจานเปล่าตรงหน้า ก่อนจะบอกตัวเองให้ตั้งสติเพื่อทบทวนสิ่งที่เธอเพิ่งได้ยินเมื่อครู่นี้

“ใช่! เรากำลังจะลั้มละลาย ลูกได้ยินไม่ผิดหรอก”

น้ำเสียงและแววตาของพ่อตอกย้ำให้เธอรู้ว่า สิ่งที่เข้าหูเธอเมื่อไม่กี่นาทีก่อนหน้านี้ไม่ได้สื่อความผิดเพี้ยนไปแต่อย่างใด

“บ้านะ ไม่จริงใช่ไหมคะแม่ ทำไมดาวไม่เคยรู้เรื่องนี้มาก่อนเลย ถ้าล้อกันเล่น บอกเลยนะคะว่าดาวไม่เข้าใจ”

เกล็ดดาวยังคงไถถามผู้เป็นแม่ที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามอีกครั้งเพื่อยืนยันความแน่ใจ จะให้เธอเชื่อง่ายๆ ได้ยังไง ในเมื่อใครต่อใครในสังคมต่างก็รู้จักกันดีว่า ตระกูลอัครเมซินทร์ของเธอนั้นเป็นถึงตระกูลเศรษฐีระดับแถวหน้าของเมืองไทยมาตั้งแต่สมัยรุ่นคุณปู่ จู่ๆ จะมาบอกว่าลั้มละลายโดยไม่มีวีแววมาก่อนแบบนี้ มันต้องเป็นเรื่องที่ตลกที่สุดของเข้านี้แน่ๆ

“ฟังนะดาว ธุรกิจรีสอร์ทของเราขาดทุนต่อเนื่องมาหลายปี ด้วย

สภาพเศรษฐกิจที่เราที่รู้ๆ กันอยู่ พ่อพยายามทุกวิถีทางที่จะพុងสถานการณ์เอาไว้...แต่ความสามารถของพ่อคงไม่เพียงพอ” ผู้เป็นพ่อค่อยๆ บอกเล่าความเป็นจริงของสถานภาพทางธุรกิจของครอบครัวซ้ำๆ

หญิงสาวหันมองสบตาบิดาเพียงครู่เดียวก่อนเบือนหน้าไปทางอื่น เพราะในเวลานี้เธอไม่อาจจะสบตากับผู้ถ่ายทอดเรื่องราวได้จริงๆ เกิดดาวหลับตาลงแล้วสูญดมหายใจเข้าลึกเต็มปอด เพื่อเก็บกลิ่นความโกรธ สับสน และเสียใจ ความรู้สึกมากมายที่พรั่งพรูออกมาเอาไว้...

ผู้เป็นพ่อเอื้อมมือสัมผัสต้นแขนของลูกสาวเบาๆ เขาทราบดีว่ายากเกินกว่าที่ลูกสาวผู้ที่เรียกได้ว่าเกิดมาบนกองเงินกองทองอย่าง เกิดดาวจะทนรับความจริงนี้ได้

แต่ความจริงก็คือความจริง ไม่วันใดก็วันหนึ่งเขาก็ต้องบอกเรื่องนี้กับเธออยู่ดี

“แล้วตอนนี้เราก็กินมาถึงเฮือกสุดท้ายแล้วดาว ถ้าสิ้นปีนี้เรายังไม่มีเงินมาหมุนละก็ เราทุกคนคงต้องเก็บข้าวของออกไปอยู่ห้องแถวแล้วละ”

“ห้องแถว? พ่อหมายความว่าบ้านเราจะโดนยึดอย่างฉันทรวงคะ” เกิดดาวสะดุ้งหน้าหันกลับไปมองต้นเสี้ยงทันที

บ้านที่เธออยู่มาตั้งแต่เกิด ไม่สิ! ต้องเรียกว่าคุณหาสนึงจะเหมาะสมกว่า บ้านหรูสามชั้นหลังใหญ่กลางกรุง ตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์สไตล์อิตาลี หูหราชสมฐานะไฮโซเจ้าของรีสอร์ตในเครืออัครากรุป...กำลังจะถูกเปลี่ยนเจ้าของอย่างนั้นหรือ

“บ้าน รถ ที่ดิน รีสอร์ต รวมถึงไข่ไข่เขียวของลูกด้วย”

“ไม่จริง! นี่พ่อกำลังล้อดาวเล่นใช่ไหมคะ”

เกิดดาวลุกพรวดขึ้นจากโต๊ะอาหาร นอกจากจะต้องย้ายออก

จากบ้านแล้ว นี่เธอยังต้องเสีย ‘ไอ้ไข่เจียว’ ปอร์เช่เก่าหนึ่งหนึ่งสี่เหลี่ยม สด ชูเปอร์คาร์สุดรักสุดหวงหนึ่งเดียวในดวงใจไปด้วยเธอ! ไม่มีวัน! ข้ามศพเกล็ดดาวไปให้ได้ก่อนเถอะ

“ดาว...ใจเย็นๆ ก่อน เรายังพอมีทางออกนะลูก ขอแค่ดาวให้ ความร่วมมือ ตอนนี้นั้บริษัทดีเอสพีกำลังจะเข้ามาลงทุนในธุรกิจโรงแรม และรีสอร์ท ถ้าเราได้เข้ามาเป็นหุ้นส่วน...เราก็รอด” พ่อพูดอย่างสะกด อารมณ์ที่สุด ก่อนจะดึงแขนลูกสาวให้นั่งลงที่เดิม

“ให้เข้ามาเป็นหุ้นส่วนเหอะคะ แล้วดาวจะไปช่วยอะไรพ่อได้ พ่อก็รู้ว่าดาวเรียนจบบัลเลต์ชั้นสูงมา ดาวไม่มีความรู้เรื่องธุรกิจเลย หรือว่าพ่อจะให้ดาวไปขอร้องเขา ถึงอาชีพนางแบบจะทำให้ดาวรู้จัก คนมากมายก็จริง แต่บริษัทดีเอสพีอะไรเนี่ย ดาวไม่รู้จักใครในนั้น เป็นการส่วนตัวเลยนะคะพ่อ”

“พ่อต่างหากที่ต้องขอร้องดาว...เพราะทางเดียวที่เขาจะยอมมา เป็นหุ้นส่วนกับเราคือ...ลูกต้องเป็นหุ้นส่วนชีวิตเขาก่อน”

“หุ้นส่วนชีวิต?...อย่าบอกนะว่าพ่อจะให้ดาว...”

“แต่งงาน! ทางเดียวที่เราจะกู้สถานการณ์ทุกอย่างกลับมาได้ คือลูกต้องแต่งงานกับฝั่งดีเอสพีเขา”

“หึ พู๊ดเป็นเล่นนะ เจ้าของดีเอสพีเขาไม่ได้แก่คราวพ่อแล้ว เหอะคะ ให้ดาวแต่งงานกับรุ่นพ่อ ดาวไม่เอาเหอะคะ”

นี่คงเป็นเรื่องร้ายลำดับต่อมาสินะ สีหน้าของสาวเจ้าและท่าทาง กอดอกเซ็ดหน้า แสดงออกอย่างชัดเจนถึงการต่อต้านคำขอที่ได้รับ

“เรื่องนั้นแกไม่ต้องกังวลไปเลยยายดาว คนที่แกจะต้องแต่งงาน ด้วยคือหลานชายของคุณย่าพริ้มเพรา ประธานบริษัทดีเอสพี คอน- สตรัคชั่น บริษัทก่อสร้างยักษ์ใหญ่ผู้กุมบัลลังก์ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ ของประเทศ”

“เดี๋ยวนะคะแม่ หลานชายคุณย่าพริ้มเพราเจ้าของดีเอสพี แม่

อย่าบอกนะว่าดาวต้องแต่งงานกับคุณธาม! อีตาแคซาโนวาบ้าผู้หญิง
นั่นเขาคงยอมแต่งงานกับดาวง่าย ๆ หรือกันนะคะ” สาวร่างบางหันไปตอบ
ต้นเสียงที่เพิ่งแทรกขึ้นหลังนั่งฟังการสนทนาอยู่นาน

“คุณย่าปรีหม่าเพราะท่านมีหลานชายฝาแฝดสามคน คนโตคุณหมอ
ธัช ศัลยแพทย์รูปหล่อใจดี คนรองก็คุณธีร์ เป็นทหาร แม่เคยเจอ
หนหนึ่ง เทไม่เบาเลยนะดาว แล้วที่เห็นในหน้าสังคัมบ่อย ๆ ก็คุณธาม
แฝดคนสุดท้อง คนนี้ก็นักธุรกิจหนุ่มไฟแรง เห็นเขาว่ากันว่าเข้ามา
นี่ถ้าได้มาช่วยบริหารรีสอร์ทของเราละ รับรองมีแต่รุ่งกับรุ่ง อ๊ะดาว...
ลองเปิดดูสิว่าชอบคนไหน”

เกล็ดดาวเบิกตากว้างอ้าปากค้างด้วยอาการตกใจพุ่งเข้ากระแทก
หน้า เมื่อแม่ยัดแฟ้มเอกสารใส่มือเธอ หญิงสาวมองหน้ามารดาสลับ
กับแฟ้มเอกสารนั้น ก่อนจะกลืนน้ำลายอีกใหญ่ พระเจ้า! นี่โลกเรา
หมุนมาถึงจุดที่คนเราเลือกคู่ครองจากการเปิดแฟ้มแค็ตตาล็อกได้
ตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย

“ไม่ค่ะ ดาวไม่แต่ง! ไม่ว่าจะป็นหมอนหน้าจิต ทหารซี้เก็ก
หรือนักธุรกิจหนุ่มบ้ากาม ดาวก็ไม่เอาทั้งนั้นละคะ” ไม่พูดอย่างเดียว
เกล็ดดาวลุกขึ้นโยนแฟ้มเอกสารลงกลางโต๊ะอาหาร จังหวะนี้มารดา
มารยาทไม่ต้องไปสนมันละ

“ก็ได้ ดาวจะไม่แต่งก็ได้ แต่ถ้าวันไหนรีสอร์ทในเครืออัครากรู๊ป
ต้องปิดตัวลง ก็ให้รู้ไว้ว่าดาวมีส่วนร่วมทำให้มันลงเอยเช่นนั้นด้วย
แล้วถ้าถึงวันนั้นจริงๆ ไม่ใช่แค่ตระกูลอัครเมฆินทร์หรือกันนะ แต่ไฮโซ
เกล็ดดาวก็ต้องตกกระป๋องเหมือนกัน!”

“แม่...” หญิงสาวร่างบางเสียงอ่อนลงเล็กน้อยเมื่อรับรู้ถึงความ
จริงอีกข้อที่เธออาจลืมไป นี่ไม่ใช่แค่เรื่องของเธอคนเดียว แต่การตัดสินใจ
ใจของเธอครั้งนี้จะส่งผลถึงทุกคนในตระกูล รวมไปถึงภาพลักษณ์ที่

สิ่งสมมาหลายสิบปีของอัครเมฆินทร์ด้วย

“คิดดูให้ดีละกัน จะยอมแต่งงานหรือจะยอมอดตาย ผู้ชายที่แม่เลือกมาให้ก็ระดับพรีเมียมทั้งนั้นนะ ทั้งหน้าตา สุภาพ หน้าที่การงาน นี่ยังไม่รวมถึงการเป็นที่นับหน้าถือตาในสังคมนะ”

หญิงสาวเบือนหน้าออกจากวงสนทนาอันน่าอึดอัดอีกครั้ง หน้าตา สุภาพ หน้าที่การงานนั่นหรือ แล้วความรักล่ะ ถ้ามีเพียบพร้อมทุกสิ่ง แต่ไม่มีความรัก แล้วมันจะไปมีประโยชน์อะไร

“รีบคิดรีบตัดสินใจนะ เพราะแก่เหลือเวลาไม่มาก...ที่ต้องทำ ยังไงก็ได้ ให้ผู้ชายหนึ่งในสามคนนี้ยอมแต่งงานกับแก่ให้ได้”

“ยอมแต่งงานหรือคะ!” ไม่รู้ว่าเป็นครั้งที่เท่าไรแล้วของเขานี้ ที่คำพูดไหล่ออกมาจากปากของเธออย่างไม่ได้ตั้งใจ “แม่หมายความว่านอกจากดาวจะต้องแต่งงานกับคนที่ไม่ได้รักแล้ว ดาวยังต้องจับผู้ชายคนนั้นด้วยหรือคะ”

แจ็กพอตความตกอับหล่นทับไม่จบไม่สิ้น นี่ยังไม่นับรวมความช่วยเหลือที่เพิ่งโดนผู้ชายสารเลวสะบัดรักแล้วหันไปคบกับเพื่อนงูพิษอดีตคู่อีกรายของเธออีก เอ้อ ตอนไปดูดวงครั้งก่อนทำไมหมอดูถึงไม่ทักเรื่องนี้

“ไม่ได้จับ แค่ทำยังไงก็ได้ให้เขายอมแต่งงานกับลูก”

“มันก็เหมือนกันนั่นละคะพ่อ”

“แกจะใช้คำว่าอะไรก็ช่าง แต่อายุของเราทุกคนฝากไว้ที่แก่แล้วนะ เดี่ยวแม่ต้องไปละ นัดพวกคุณหญิงคุณนายที่สมาคมไว้ อย่าลืมนะดาว เรามีเวลาไม่มาก จะให้แม่ช่วยอะไรก็บอก แม่ไปก่อนละ”

ผู้เป็นแม่ทิ้งท้ายก่อนจะปลีกตัวออกจากวงสนทนาไป

หญิงสาวพ่นลมหายใจเฮือกใหญ่เมื่อต้องเจอสถานการณ์ก๊วนไม่เข้าคายไม่ออก ชะตาชีวิตที่พลิกผันกำลังจะทำให้เธอเสียสละโอกาสที่จะได้เจอรักแท้ เพื่อแลกกับความอยู่รอดของครอบครัวจริงๆ หรือ

‘เกล็ดดาว อัครเมฆินทร์’ ไฮโซสาวพราวเสน่ห์ที่มีทั้งพระเอก ทั้งนายแบบต่อคิวเข้ามาขายขนมจีบยาวเป็นหางว่าว เพราะสถานะ โสดหมาดๆ ที่ถูกยึดเยียดให้

ความจริงแล้วเธอก็เหมือนผู้หญิงทั่วไปที่มีความฝันสูงสุดคือการ ได้ครองคู่กับผู้ชายที่ดีที่สุด เพียบพร้อมที่สุด และแน่นอนว่าต้องรักเธอ มากที่สุดด้วย

แต่นี้มันอะไรกัน สิ่งที่เธอเฝ้าฝันมาตลอดกำลังจะจบลงด้วยการ คลุมถุงจนเพื่อผลประโยชน์ทางธุรกิจ ให้ตายเถอะ นี่มันชีวิตจริงหรือ ละครหลังข่าวกันแน่!

สาวร่างสูงเพรียวโดดเด่นด้วยผิวขาวที่ได้มาจากแม่ชาวฝรั่ง รับกับใบหน้าสวยคมที่ได้จากพ่อชาวไทย สวมเดรสยาวแขนยาว สั้น เหนือเข่า ประดับด้วยลายปักลูกไม้สีน้ำเงินสไตล์ตะวันตก เข้ารูปพอดี กับหุ่นสุดเซ็กซี่ดีกรีนางแบบแถวหน้า ที่ไม่ว่าหญิงหรือชายที่ได้เห็น ก็ไม่อาจจะละสายตาจากแรงดึงดูดนี้ได้

“มุกออยู่ไหม”

หญิงสาวท่าทางร้อนรนเดินมาหยุดหน้าโต๊ะเลขาฯ บรรณาธิการ บริหารนิตยสารบันเทิงยอดทะเลฟ้า แซ่บไซไซ

รังสีความเดือดพล่านของสาวทรงเสน่ห์ตรงหน้าทำให้เลขาฯ หน้าห้องถึงกับลนลานหัวหด ห้วนๆ ว่าคำตอบที่ให้อาจจะทำให้เธอ โดนสะเทิดจากระเบิดที่พร้อมจะปะทุลูกนี้เข้าไปด้วย

“อยู่ อยู่...อยู่ที่ห้องประชุมเล็กค่ะ แต่...แต่...ว่าคุณมุกกำลัง...”

ยังไม่ทันที่เลขาฯ หน้าห้องจะพูดจบ นางแบบสาวก็พุ่งตัวไปยัง สถานที่เป้าหมายทันที โดยไม่ฟังเสียงคัดค้านไล่หลังที่ตามมาของ แม่เลขาฯ แว่นหนาเตอะแม่แต่น้อย จะให้ช้าออยู่ได้ยังงั้นละ เรื่องร้อนใจ ของเช้าวันนี้กำลังจะทำให้เธอออกแตกตายอยู่รอมร่ออยู่แล้ว

“ไอ้มุก! แก่ต๋อง...”

เสียงพูดที่ซัดจังหวะการประชุมกะทันหันทำให้ทุกสายตามอง มาที่สาวเจ้าเป็นตาเดียว เว้นแต่สาวร่างสูงแต่งกายทันสมัยเพียง คนเดียวที่ค่อยๆ เงยหน้าขึ้น แล้วตรึงดวงตาคมที่กรีดอายไลเนอร์ เส้นดำสนิทให้ดูโฉบเฉี่ยวไปที่ต้นเสียง

“บริพงานอยู่แก่” มุกมณี บรรณารักษ์สาว เพื่อนรักสมัยมัธยม ของเกล็ดดาวบอกเสียงเรียบ ด้วยความเคยชินกับอาการหุนหันพลัน แล่นของเกล็ดดาว ทำให้เธอไม่ตกใจมากนักกับการปรากฏตัวกะทันหัน แบบนี้

ดูจากสีหน้าจะเป็นจะตายของเพื่อนสาว ประเมินได้เลยว่า ถ้าเธอไม่รีบจัดการเรื่องตรงหน้าแล้วละก็ มีหวังได้หูแตกกันทั้งบริษัท เป็นแน่ “โอเค ขอทานาที แก่ไปรอฉันที่ห้องเลย”

“ว่ายังไงค้า คุณไฮโซเกล็ดดาว แม่นางแบบสุดฮอตของ ฉัน คราวนี้ไปมีเรื่องอะไรมาอีกล่ะ ลมถึงได้หอบแกมาถึงนี่แต่เช้าเลย เนี่ย” มุกมณีส่งเสียงทันทีที่เปิดประตูห้องทำงานส่วนตัวที่ไม่ค่อย จะได้เป็นส่วนตัวเท่าไร เพราะบรรดาแก๊งสาวโสดเพื่อนรักมักจะมา รวมตัวกันอยู่ที่นี่ เหมือนเช่นตอนนี้ แม้ว่ามุกมณีจะไม่เห็นตัวแขก คนเมื่อครู่ แต่เธอก็รู้ว่าที่ประจำของเพื่อนสาวคือตรงไหน

เกล็ดดาวซึ่งนั่งอยู่ที่เก้าอี้ทำงานของเพื่อน เอี้ยวตัวหมุนเก้าอี้ กลับเพื่อตอบต้นเสียงด้วยสีหน้าเบื่อโลก “หี! ลมถึงแตกมั้งแก” นางแบบสาวกลอกตาอย่างไม่สบอารมณ์...และยังไม่ทันขาดคำประตู ห้องทำงานก็ถูกกระซอกเปิดออกอีกครั้งพร้อมกับการปรากฏตัวของ สาวมัน่นักวางแผนประจำกลุ่ม ‘พิมพ์ขวัญ’

“ไหนๆ เรื่องสำคัญอะไร ถ้าไม่คอยขาดบาดตายจริง ฉันจะบีบ คอแกไ้ดาว นี่ฉันต้องทิ้งงานมาเลยนะ”

เจ้าของห้องหันมองต้นเสียงด้วยอาการเซ็งๆ เล็กน้อย ที่พิมพ์-

ขวัญพรวดพราดเข้ามาโดยไม่มีการเคาะประตูหรือส่งสัญญาณใดๆ

“นี่มันห้องบรรณาธิการบริหารหรือเซเว่นหน้าปากซอยกันล่ะเนี่ย” มุกมณีตอบไม่ได้

“ฉันทัวร์. ตามไอ้พิมพ์มาเอง อ้าว แล้วไอ้ลี้ละพิมพ์ ฉันทบอให้แกแวะรับไอ้ลี้มาด้วยไง”

“แวะรับกับผีนะสิ ฉันทัวร์. ไป ไอ้ลี้มันเพิ่งตื่น ใกล้เคียงนี้เดียวตามมา”

“มาแล้วคะ คุณหนูลิลลี่มาแล้วคะ”

ประตูถูกผลักออกอย่างกะทันหันอีกครั้งพร้อมด้วยเสียงแจ้วของสาวหมวยร่างเล็กตั้งขึ้น ทำให้ทุกคนในห้องหันไปมองตามเสียงทันที เจ้าตัวถอดแว่นกันแดดออกพร้อมกับทำซะเอว “พวกแกไม่ต้องมาทำสายตานั้นเลย นี่ฉันทัวร์มาเลยนะ”

“อ้อหือ เชื่อแล้วจะว่ารับจริง หน้านี้สดมาเลย” พิมพ์ขวัญว่าพร้อมยิ้มขำๆ เล็กน้อย

ลิลลี่สะบัดหน้าค้อนเพื่อนก่อนจะเดินไปนั่งบนโซฟาที่พิมพ์ขวัญนั่งอยู่ก่อนแล้ว

“อ๊ะ ครอบองค์ละ มีอะไรแกรีบว่ามาเลยไอ้ดาว ฉันทัวร์ต้องทำต่อ” มุกมณีนั่งลงบนที่เท้าแขนของโซฟาพร้อมยกขาขึ้นไขว่ห้าง

เกล็ดดาวเดินออกจากโต๊ะทำงานของเพื่อนแล้วนั่งลงตรงโซฟาเดี่ยวข้างๆ หญิงสาวสุดหายใจลึกลับจะตั้งสติและลำดับเหตุการณ์ก่อนมองสบตาเพื่อนทั้งสามด้วยสีหน้าจริงจัง ซึ่งดูจริงจังมากจนสามสาวที่เหลือต้องละทุกความสนใจแล้วหันมาหาเธอแทน

“คืออย่างงี้...”

นางแบบสาวเริ่มเล่าเรื่องราวที่เธอเพิ่งประสบเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้ด้วยทุกอารมณ์ที่เธอจะบรรยายออกมาได้ในตอนนี้ ‘เพื่อน’ เป็นที่ฟังเดียวที่เธอนึกถึง

สี่สาว ‘แก๊งชะนีคุณภาพ’ อันที่จริงคือชื่อเรียกปลอบใจตัวเอง แทนคำว่า ‘ก๊วนสาวโสด’ นั่นละ พวกเธอทั้งสี่ใช้ชีวิตผ่านร้อน ผ่านหนาวมาด้วยกันสมัยเรียนมัธยมที่เมืองไทย ลากยาวยันเรียน มหาวิทยาลัยที่อังกฤษ เหตุการณ์มากมายที่เคยฟันฝ่ามาด้วยกันทำให้ ทั้งสี่รักและเข้าใจตัวตนของแต่ละคนเป็นอย่างดี

และเกิดดาวก็เชื่อว่าเพื่อนทั้งสามจะไม่ปล่อยให้เธอเผชิญจุด พลิกผันในชีวิตครั้งนี้เพียงลำพังอย่างแน่นอน

“จับผู้ชาย!” สามสาวประสานเสียงโดยไม่ได้ตั้งใจหลังจากได้ ฟังเรื่องราวทั้งหมด

“ไฉ่มายก้อด! ไฉ่ดาวของฉันทันจะมีผัวเป็นตัวเป็นตน” ลิลลี่เอ่ย ขึ้นพร้อมกับยกมือทาบอก

“ไฉ่ลี่ ไม่ตลก” เกิดดาวหันไปเอ็ดเพื่อนรัก

คนถูกตลกกลับยิ้มหน้าทะล้นตามสไตล์สาวหมวยผู้ไม่เคยเดือด เนื้อร้อนใจอะไรกับใครเขา

“นี่แกแน่ใจว่าเรื่องล้มละลายเนี่ยพ่อแกไม่ได้พูดเล่น ฉันทัน ไม่อยากจะเชื่อหูตัวเองเลยจริงๆ นะ” บรรณาธิการสาวยกมือขึ้นเสย ผมหันประบ่าของเธอ และเผยให้เห็นแววตาที่ดูจริงจัง

“มันใช่เรื่องเอามาล้อเล่นได้หรือ” แน่นนอนว่าคนที่ดูเครียดที่สุด คงเป็นใครไปไม่ได้ ถ้าไม่ใช่สาวต้นเรื่อง

“อืม...ก็ไม่ใช่”

“แล้วนี่แกจะเอายังไงดาว จะสู้หรือจะถอย” พิมพ์ขวัญ สาว เจ้าของบริษัทออร์แกนไนซ์ชื่อดังถามขึ้นอย่างเป็นห่วง

เกิดดาวหันมองเพื่อนด้วยแววตาถอดใจ ตามด้วยการกระตุก ยิ้มที่มุมปาก ซึ่งเพื่อนสาวรับรู้ได้ดีว่านั่นคือรอยยิ้มของการประชดชีวิต

“ระหว่างผู้หญิงหน้าเงินกับลูกอกตัญญู เป็นแก แกจะเลือกเป็น อย่างไหนละ”

“ฉันเข้าใจแกนะดาว แต่การที่จะต้องทนอยู่กับคนที่เราไม่ได้อีก
ไปตลอดชีวิต แกจะไหวหรือ”

พิมพ์ขวัญยื่นมือไปจับมือเพื่อนอย่างห่วงใย ออร์แกไนเซอร์ที่
ผ่านการจัดงานแต่งงานมาก่อนยกอย่างเธอรู้ว่าคำว่า ‘แต่งงาน’ ไม่ใช่
เรื่องเล่นๆ

“ยื่นจ่อปากเหวขนาดนี้แล้ว ไหมไหวได้หรือคะคุณพิมพ์ขวัญ
เฮ้อ... นี่ถ้าฉันเกิดเป็นลูกตาสีตาสาก็คงจะดี จะได้ไม่ต้องมานั่งกังวล
เรื่องหน้าตา ชื่อเสียง เงินทองอยู่แบบนี้”

“แหมๆ อยากจะเกิดเป็นลูกตาสีตาสาก็ช่วยกันดูสั้นสูงคริส-
ติยอง บุญแดง เดรสเข้ารูปจากวาเลนติโน กระเป๋าแอร์เมส นี่ยังไม่นับ
ต่างหูขานแลกกับสรพสิ่งที่อยู่ในกระเป๋าแคะ ทั้งตัวแคะนี่ซื้อคอนโดฯ
ได้ละมั้ง!”

มุกมณีเอื้อมมือไปใช้ปลายนิ้วชี้เซยคางเกล็ดดาวให้สบตาเธอ
“ไหนลองบอกมาสิจะแม่เกล็ดดาวเพื่อนรัก ยังอยากจะเป็นลูกตาสี
ตาสาอยู่ไหม”

คำประชดประชันของมุกมณีทำให้เกิดดาวถึงกับต้องซัดปาก
และส่งยิ้มแห้งๆ กลับไป

“เดิม ไม่แล้วก็ได้”

“แล้วนี่พ่อแคะจะให้แคะแต่งกับลูกเศรษฐีบ้านไหน ที่มันรวยขนาด
จะกู้กิจการแคะกลับมาได้ในทันทีขนาดนั้นนะ”

“ทายาทดีเอสพี รวยพอไหม”

“ทายาทดีเอสพี! พระเจ้าแคะอะ! อีตาคุณถามอะไรนั่นอ๊ะนะ รวย
ก็จริง แต่มีข่าวกับผู้หญิงรายวัน จีบเข้า กะชวกเย็นแบบนั้น แคะจำ
กิตติศัพท์นางตออยู่อังกฤษไม่ได้หรือ... เชื้อฉันสิ ถ้าแคะไม่ทำกับเขา
หมอนั้นไม่มีทางยอมแต่งงานกับแคะแน่... แต่เดี๋ยวนะ! หรือว่าแคะมีแผน
จะปล่อยท้อง”

“จะบ้าหรือไอ้มุก! เป้าหมายของฉันไม่ใช่อีตาเสือผู้หญิงนั่น
แน่นอน แม่ฉันบอกว่าอีตาคุณธามอะไรเนี่ยมีแปดอีกสองคน แล้วก็ดู
เหมือนจะเป็นผู้เป็นคนมากกว่าตานั่นด้วย”

“แปดหรือ จะว่าไปนิตยสารฉันก็เคยลงภาพงานวันเกิดคุณย่า
พริ้มเพราะเมื่อสักสองปีก่อนได้ละมั้ง ถ้าจำไม่ได้ เขามีหลานชายสาม
คนจริงๆ ไซ้ๆ นี่ฉันลืมไปได้ไงเนี่ย เสียชื่อ บก. บห. หมด”

“แล้วนี่จะมามัวนั่งเดากันอยู่ทำไมล่ะ ภูเก็ลสิจ๊ะ ให้ไฉนเลย”

พิมพ์ขวัญล้วงไอแพดออกจากกระเป่าหนึ่งใบโตขึ้นวางลงกลาง
โต๊ะ แล้วค้นข้อมูลในอินเทอร์เน็ต โดยมีเพื่อนทั้งสามเขยิบเข้ามา
รุมล้อม

“ตระกูลดำรงศ์สกุลพิพัฒน์ เป็นเจ้าของบริษัทก่อสร้างขนาดใหญ่
ใหญ่ที่ครอบคลุมไปทั่วประเทศ ก่อตั้งโดยเจ้าสัวรัชชัย ดำรงศ์สกุล-
พิพัฒน์ ซึ่งขณะนี้คุณย่าพริ้มเพราะ ภรรยาชาวไทยได้ขึ้นดำรงตำแหน่ง
ประธานบริษัทแทนหลังจากที่เจ้าสัวเสียชีวิตลง ส่วนทายาทรุ่นต่อไป
ที่จะขึ้นครองบัลลังก์ดีเอสพีคงจะเป็นใครไปไม่ได้ ถ้าไม่ใช่หลานชาย
แปดสาม นายแพทย์รัช ร้อยเอกรัตน์ และคุณธาม ดำรงศ์สกุลพิพัฒน์
จบ แค่นี้? ไม่เห็นจะรู้อะไรเพิ่มเลย”

“ไหนดูสิมีรูปใหม่”

มุกมณีหมุนจอสี่เหลี่ยมตรงหน้าให้หันไปทางเธอ แล้วกดหา
รูปภาพเพิ่มเติม สาวๆ รอบโต๊ะพากันลุ้นตัวโก่งอย่างใจจดจ่อ แล้ว
ทันใดนั้น...

“ไอ้ มายก็อด!”

เกล็ดดาวเป็นคนแรกที่เด็งตัวออกจากโต๊ะ ทันทีที่ภาพชายซึ่ง
อาจจะต้องมาเป็นสามีในอนาคตของเธอปรากฏขึ้นบนจอ

“ให้ตายเหอะ มีลูกมีหลานโปรดอย่าตั้งชื่อว่าเกล็ดดาว เพราะ
มันจะช่วยข้า ช่วยซ้อณ ช่วยไม่รู้จบแบบฉัน ฉันว่าทุกครั้งไปโบสถ์

ฉันก็อธิษฐานเสมอแหละว่าขอให้ได้แต่งงานกับผู้ชายที่หล่อ เท่ แบบ อัดัม เลอวีน แล้วนี่อะไร!! อีตาทโมนี่หน้าจืดมาก แวนหนามาก โอ๊ย...ย จะเป็นลม ส่วนคุณธีรนี่ก็นะ ใส่ชุดทหารมันก็ดูเท่ทีหรวอก แต่อะไรดำๆ ที่ทาเต็มหน้าเนี่ยสิ อยู่บ้านคงไม่ได้ทำอย่างนี้ด้วยหรวอกใช่ไหม ตายๆ ขออดัม ไม่ได้ขอหน้าดำ พระเจ้าทำไมไม่บอกฉันว่าไม่รู้จักอดัม”

นางแบบสาวถึงกับเข้าทฤษฎีหลังจากเห็นภาพว่าที่สามี ซึ่งแน่นอนว่าแตกต่างจากภาพที่เธอจินตนาการเอาไว้ เรียกว่าต่างไปมากถึงมากที่สุดเลยก็ว่าได้

เจ้าตัวลอยกรูดจากหน้าจอกลับไปตั้งหลักที่โซฟาตัวเดิม โบกฝ่ามือพัดเอาความเย็นเข้าใบหน้าหวังจะให้ใจเย็นลงบ้าง “เฮ้อ...ใครมียาดมมั่ง”

“จริงๆ หมอรัชเขาก็ไม่ได้ใส่แว่นแบบในรูปนี่นะ นี่คงจะเป็นรูปตั้งแต่สมัยเรียนแล้วมั้ง”

ทุกสายตาดูไปทางสาวหวิวต้นเสียงทันที

“ลี้ แกรู้จักเขาหรวอ” พิมพ์ขวัญเอ่ยปากถาม และเป็นคำถามเดียวกับที่อยู่ในหัวทุกคนตอนนี้

“อืม ก็คุณย่าพรีมเพราะท่านเป็นหุ้นส่วนใหญ่ของโรงพยาบาลฉันเหมือนกัน หมอรัชก็ทำงานอยู่ที่นั่น เรารู้จักกันมาตั้งแต่เด็กๆ แล้ว”

“นั่นแปลว่าแกรู้จักทั้งสามคนเลย”

“ใช่ แต่ฉันเคยเจอพี่หมอรัชบ่อยที่สุดนะ เพราะหลานคนอื่นคุณย่าพรีมเพราะไม่ได้เลี้ยงมา จนใครต่อใครก็เชื่อว่าพี่หมอรัชเป็นหลานชายคนโปรด ส่วนคนอื่นๆ ไปอยู่ที่อื่นกันหมด ตอนเด็กๆ เราก็เลยได้เจอกันแค่ตอนปิดเทอมนะ”

“แล้วทำไมแกไม่บอก...ก ปล่อยให้พวกฉันหาข้อมูลอยู่ตั้งนาน” กเถิดดาวแดงตัวขึ้นจากโซฟา หัวสะเอวจ้องเขม็งไปทางลิลลี่

“อ้าว ก็ตอนแรกฉันไม่แน่ใจว่าใช่คนเดียวกันรีเปลา่ พอเห็นรูป

ถึงได้แน่ใจ”

มุกมณีมักพูดเสมอว่า ‘ลิลลี่ สาวหมวยลูกสาวคนเล็กทายาทโรงพยาบาลเอกชน มีความเร็วในการประมวลผลของสมองเท่ากับศูนย์’ เป็นคำนิยามที่เหมาะสมที่สุดสำหรับเธอคนนี้ แล้วเหตุการณ์เมื่อครู่ก็ทำให้เกล็ดดาวมั่นใจว่าที่มุกมณีพูด...มันใช่จริงๆ

“เฮ้อ...ถ้าไม่ดีเลยไม่ใช่ไอ้ตัวจริง” เกล็ดดาวสายหัวอย่างระอานิสัยตามใครไม่ค่อยทันของเพื่อนสาว

“แล้วนี่ตกลงแกจะเอาไงต่อไอ้ดาว” มุกมณีเอ่ยถามเสียงโทนต่ำตึงบทสนทนาเข้าสู่โหมดจริงจังอีกครั้ง และนั่นทำให้ทุกชีวิตในห้องถึงกับเงยบงกเพื่อรอฟังคำตอบจากเกล็ดดาว

นางแบบสาวขบขันมีปากครุ่นคิด ก่อนจะสูดลมหายใจเข้าลึกเต็มปอด “ฮืม! ฉันตัดสินใจแล้ว”

เกล็ดดาวเหยียดตัวขึ้นยืนเด่นสง่าบนสันสูงราคาแพงระยับ ก่อนจะยืดอกขึ้นดึงเอาความมั่นใจกลับเข้าตัวอีกครั้ง เธอเซ็ดหน้าพร้อมกับยกมือขึ้นกอดอกตามแบบฉบับสาวมั่นทันสมัย

“ก็ถ้าคนอย่าง เกล็ดดาว อัครเมฆินทร์ ต้องลงมือจับผู้ชายสักคน ค่าตอบแทนมันต้องมากพอ...มากที่สุดเท่าที่จะมากได้เลยต่างหาก” สาวเจ้าตัววัดสายตากลับไปยังเพื่อนทั้งสามที่นั่งอยู่ ก่อนจะแสร้งยิ้มที่มุมปาก ซึ่งเพื่อนทั้งสามมักจะเรียกอาการนี้ว่า ‘องค์ลึง’ เกล็ดดาวจ้องกลับไปทีไรแพดเพียงนิดคล้ายจะมองหน้าเป้าหมายก่อนเอ่ยต่อ

“หลานชายคนโปรดของคุณย่าพริ้มเพรา นี่แหละว่าที่สามีของฉัน!”

แววตาแน่วแน่เป็นประกายเปล่งรังสีนางมารร้ายส่งถึงเพื่อนทุกคน ทำเอาลิลลี่ สาวหมวยที่ถือว่าหัวอ่อนที่สุดในกลุ่มถึงกับอ้าปากค้าง แต่ยังไม่ทันที่เพื่อนคนใดจะได้บิปราก นางแบบร่างสูงก็ทิ้ง

ตัวอย่างหมดกำลังลงบนโซฟาตัวเดิม

“ถึงแม้ว่าอิตานั้นจะหน้าจืดมากก็ตาม ฮีอ...”

ใบหน้าที่เบะเหมือนเด็กน้อยกำลังจะร้องไห้ของหญิงสาวทำให้เพื่อนทั้งกลุ่มถึงกับหลุดข้าออกมาพร้อมกัน

ถึงแม้ภาพลักษณ์ของเกสต์ดาวที่ใครต่อใครเห็นจะเป็นนางแบบสาวไฮโซที่มั่นใจได้โล่ เรื่องเยอะ เหวียงวิน ไม่สนหน้าอินทร์หน้าพรหมที่ไหน แต่กับเพื่อนสนิทแล้ว ทุกคนรู้ดีว่านั่นเป็นแค่เปลือกนอกที่ขาวบ้านเทิงนำเสนอ แท้จริงแล้วเกสต์ดาวก็เป็นแค่ผู้หญิงธรรมดาๆ คนหนึ่งที่พร้อมจะล้มหัวจมท้ายไปกับเพื่อนในทุกๆ เรื่อง และเพื่อนกลุ่มนี้ก็ไม่เคยทิ้งเธอเช่นกัน

2

“เฮ้อ...คนเรานี้ก็แปลก แก่จำได้ไหม สมัยที่พวกเราอยู่
อังกฤษ มีฝรั่งตามจับไอ้ดาวตั้งเยอะตั้งแยะ ไอ้ดาวก็ไม่สน แล้วสุดท้าย
เป็นไง เปิดหาสามีจากภูเก็ลจ้า...”

เมื่อเห็นว่าฐานะของเพื่อนเริ่มเข้าร่องเข้ารอย บรรณารักษ์สาว
จึงเปิดประเด็นพูดคุยที่สุดแต่สมัยเรียนของเกล็ดดาวขึ้นมาแซ่กกลาง
โต๊ะ

“โอ้ไอ้มุก แก่ก็รู้...ว่าฉันไม่ชอบฝรั่ง ฝรั่งอ่ะชนหน้าอกเยอะ ฉัน
ไม่ชอบ มันไม่เบิก แก่เข้าใจปะ ถ้าไม่ได้หล่อกระซากใจแบบอดัม
ฉันก็ไม่สามารถมองข้ามชนยุ่ยยุ่ยพวกนั้นไปได้”

“โอะ! ฝรั่งไม่มีชนก็มีมัย”

“มีเหวอ! ฝรั่งไม่มีชนก็ฝรั่งเลเซอร์ละ พอๆ จบเรื่องชนฝรั่งไว้
แค่นี้ พวกแกมาช่วยฉันคิดดีกว่าว่าฉันจะเริ่มแผนจับผู้ชาย...ไม่สิ
เรียกว่า...แผนที่ทำให้เขามาเป็นของฉันยังไงดี” เกล็ดดาวดิ่งเรือกลับ
เข้าฝั่งอีกครั้ง หลังจากออกทะเลไปไกล

“ฮึ ไม่ได้ฟังดูดีขึ้นเลยไอ้ดาว” พิมพ์ขวัญแย้งขึ้นพร้อมส่งสายตา
เอือมระอา

“นั่นเรียกว่า...แผนที่ทำให้ฉันได้เป็นของเขา ดีไหม”

เพื่อนทั้งสามถึงกับกลอกตาอย่างพร้อมเพรียง และนั่นก็เป็นสัญญาณที่ไม่ต้องเอ่ยคำพูดใดๆ ว่า ‘พอเหอะแก’

“โอเคๆ แผนอะไรก็ช่าง มาคิดก่อนดีกว่าว่าจะเริ่มต้นยังไงดี”

“ก่อนจะคิดแผน ฉันจะถามแกอีกทีที่เนะดาว แกแน่ใจนะว่าจะทำแบบนี้จริงๆ ถ้าแกแต่งงาน...ชีวิตแกจะเปลี่ยนไปเลยนะเว้ย” ความเป็นห่วงทำให้พิมพ์ขวัญต้องถามย้ำกับเพื่อนอีกครั้ง

“ก็...แต่งไปก่อน แล้วค่อยหย่าทีหลังก็ได้เนี่ย”

“มันคงง่ายอย่างที่แกพูดหรือก้อัดาว ถ้าดีเอสพี คอนสตรัคชั่นรวมเข้ากับอัครากรู๊ป มันคงเป็นงานแต่งงานที่ยิ่งใหญ่ อลังการ งานข้างของปีเลยละ แล้วถ้าแห่หย่ากันนะ หี ก็คงไม่พ้นเป็นข่าวฉาวข่าวข้างแห่งปีเช่นกัน มุกมณีคอนเฟิร์ม”

เจ้าแม่เนติยสารบันเทิงออกตัวยืนยันขนาดนี้ เกล็ดดาวจึงถึงกับหน้าถอดสี แฮ่บ ...งานนี้คงไม่ใช่เรื่องเล็กๆ จริงๆ สิเนะ

“แล้วถ้าฉันไม่แต่ง พวกแกมีเงินให้ฉันยืมไปหมุนก่อนปะล่ะ สักร้อยล้านก็น่าจะไหวอยู่” เกล็ดดาวเอ่ยทางแก้ที่รู้อยู่แก่ใจว่าไม่มีทางเป็นไปได้

“อัดาว...แกก็รู้ว่าฉันไม่มี ใล่ลี้ก็ไม่ได้ทำงาน ส่วนใล่พิมพ์ ถ้ามันมีเงินร้อยล้านนะ ป่านนี้มันไปเที่ยวซื้อผู้ชายทั่วโลกละ ไม่มานั่งจัดอีเวนต์งกๆ แบบนี้หรือ”

“นี่ ใล่บ้ามุก อย่าเอาความฝันสูงสุดของฉันมาพูดเล่นนะ” พิมพ์ขวัญวิงวอน ฟาดแชนมุกมณีไปที่หนึ่ง

เกล็ดดาวกับลิลลี่ผู้ร่วมวงหันสบตากันอย่างรู้กัน...ที่เขาบอกว่าเพื่อนจะสะท้อนความเป็นตัวตนของเรา เอ็ม...ไม่จริงใช่ไหม

“แฮ่บ! พูดถึงอีเวนต์ ฉันคิดออกแล้วอัดาวว่าจะทำให้แกได้รู้จักกับหมอรัชชังไงดี” พิมพ์ขวัญเลิกคิ้วขึ้น ก่อนลากไอแพดกลับไปใกล้ตัวแล้วกดเช็กตารางงานของเธอทันที

“คืออย่างงี้ละ...” เสียงพูดที่หุ้มต่ำลงดังสามสาวที่เหลือให้กรูไป ที่กลางโตะอีกครั้ง แม่สาวนักวางแผนเริ่มเล่าถึงแผนการที่เธอ เพิ่งคิดได้สุดๆ ร้อนๆ ให้เพื่อนฟังอย่างซ้าๆ

“แล้วเขาจะมาหรือ” เกล็ดดาวแทรกขึ้นพลางหรือตาไปทาง ออร์แกนเซอร์สาวช่างจ้อหลังได้ฟังแผนการคร่าวๆ

“มาสิ เพราะคุณย่าพรีมเพราะเป็นหนึ่งในคณะผู้จัดงาน แถมนี่ เป็นงานการกุศลเพื่อหาทุนรักษามะเร็งในเด็กด้วย เขาเป็นหมอนะ ไม่มาได้หรือ งานนี้บริษัทฉันดูแลทั้งงาน เดียวพรงี้ฉันจะส่งการ์ดเชิญ ไปให้เขาเลย ยังไงเขาก็ต้องมา”

เมื่อทุกคนพยักหน้าเห็นด้วย แถมทุกครั้งที่ผ่านมาแผนการของ พิมพ์ขวัญตัวแสบก็ไม่เคยพลาดสักครั้ง เกล็ดดาวจึงยอมคล้อยตาม แต่โดยดี

“งั้นก็ตามนั้น”

“เฮ้ย! ใจ๋ดาว แต่ยังมีอีกเรื่องที่เกิดขึ้น” พิมพ์ขวัญเจ้าเดิม โพล่งขึ้นหลังจากเห็นบางอย่างในตารางงานของเธอ ทุกคนหันกลับไป ที่ต้นเสียงอีกครั้ง

“คือ...ต้นเดือนหน้า ใจ๋แจ๊คกับยายเมษาจะแต่งงานกัน แกรู้ เรื่องนี้รึยัง”

แจ๊ค นักธุรกิจหน้าหล่อ อดีตคู่รักของเกล็ดดาวที่จู่ๆ ก็ทิ้งเธอ กลางอากาศ แล้วหันไปคบกับเมษา นางแบบสาวอดีตเพื่อนสนิทที่สุด ในวงการของเธอ งานนี้เรียกได้ว่าเป็นกระแสเพื่อนรักหักเหลี่ยมโหด ที่กระชอนที่สุดในโลกออนไลน์เลยทีเดียว

“เฮอะ ฝีมือกับใจผุ อยากแต่งก็แต่งไปสิ ผู้ชายเลวๆ คนหนึ่ง ฉันถือว่าฉันทำงานให้เบรตขอส่วนบุญไปนานละ” เกล็ดดาวว่าขณะ กวาดตาชื่นชมเล็บอะคริลิกที่เพิ่งไปต่อมา ไม่ได้ใส่ใจเรื่องที่เพื่อนกำลัง บอกเลย

“มันมาจ้างบริษัทแกแหรอพิมพ์” มุกมณีนึกถึงความผิดปกติบางอย่างในสิ่งที่พิมพ์ขวัญพยายามจะบอก

“ใช่! มีบริษัทรับจัดงานตั้งเยอะตั้งแยะ แต่นั่งเมษาเจาะจงใช้บริษัทฉัน มันตั้งใจเหยียบจมูกแกชัดๆ เลยไอ้ดาว แล้วที่สำคัญนะ มีชื่อแกลงอยู่ในรายชื่อแขกด้วย อีกไม่กี่วันการ์ดแต่งงานคงร่อนไปถึงหน้าบ้านแกเลยละ”

คำตอบของพิมพ์ขวัญทำให้เกิดดาวต้องกลับมาตั้งใจฟังบทสนทนาตรงหน้าอีกครั้ง เห็นที่ว่างงานนี้เรื่องระหว่างเธอกับเมษาคงจะไม่จบลงง่ายๆ เสียแล้ว

“ฉันว่ายายนี้มันโรคจิต มันอยากได้ทุกอย่างที่เป็นของไอ้ดาว” ลิลลี่ที่เริ่มปะติดปะต่อเรื่องราวได้เอ่ยสมทบ แสดงการมีตัวตนในวงสนทนาครั้งนี้บ้าง

“จริงอย่างที่ไอ้สี่ว่า ฉันว่ามันคงแค้นแหละ ที่พอแกกลับมาจากอังกฤษ แกก็มาแย่งตำแหน่งนางแบบสุดฮอตแห่งปีไปเสีย ทั้งที่นางครองตำแหน่งนี้มานาน” บรรณาริการสาวดีเทลแน่นร่วมสูมไฟแค้นครั้งนี้ด้วย

เกล็ดดาวเริ่มคว่นอกหูเมื่อรับรู้แผนการร้ายของน้องสรพิษอดีตเพื่อนรัก และแน่นอนว่ามีหรือที่คนอย่างเกล็ดดาวจะยอมเป็นผู้ถูกกระทำอยู่ฝ่ายเดียว งานนี้ร้ายมากก็ต้องร้ายตอบ

“สงสัยทำทานแต่ลืมกรวดน้ำไปให้ มันถึงได้จองเวรจองกรรมไม่เลิกไม่รายนาคนี้ เกิดเป็นเกล็ดดาวนี้มันโชคดีจริงๆ ความว้าวยังไม่น่าทันทาย ความควายก็เข้ามานั่งตรงหน้าซะละ” สาวสวยเบะปากประชด

“แล้วแกจะทำไม จะไปไหน”

“อ้าว! ส่งการ์ดเชิญมาขนาดนี้ พลาดได้แหรอคะ สงสัยต้องหาชุดสวยๆ ตามไปกรวดน้ำให้หน่อยซะแล้ว”

หญิงสาวกระตือรือร้นที่มุมปาก แววมามีเลศนัยจากดวงตาสีน้ำตาลอ่อนภายใต้แว้มที่โก่งได้รูป “หี! เดือนหน้าเจอกันจะ นั่งงูพิษเพื่อนรัก”

“แอ้อ หมอธัชเห็นการ์ดเชิญงานการกุศลที่ย่าจัดริยัง ทาง ผู้ดูแลงานเขาเสนอมาให้เชิญหมอธัชไปร่วมงานนี้ด้วย เพราะเห็นว่าเป็นงานเพื่อหาทุนรักษามะเร็งในเด็ก ซึ่งยากก็เห็นด้วยนะ งานมีวันพรุ่งนี้ตอนเย็น ธัชไปได้ไหมลูก” หญิงสาววัยเกือบแปดสิบที่นั่งอยู่หัวโต๊ะรับประทานอาหารเอ่ยถามขึ้นระหว่างมืออาหารเข้า

ชายหนุ่มวัยยี่สิบเก้าเงยหน้าขึ้นจากซามอาหารตรงหน้า ก่อนตอบคุณย่าด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง คาดเดาอารมณ์ได้ยาก “ครับคุณย่า”

จมูกโด่งเป็นสันได้รูปกับดวงตาสีดำสนิทบนใบหน้าขาวตามแบบฉบับลูกหลานเชื้อสายจีนดั้งดูดยศตาของผู้พบเห็นได้เสมอ แม้ไม่มีรอยยิ้มบนใบหน้าก็ตาม เสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาวที่เรียกกริบกับเนกไทสีน้ำเงินเข้มที่ถูกบรรจงผูกไว้อย่างเรียบร้อย ไม่คลาดเคลื่อนแม้แต่องศาเดียว คือชุดทำงานประจำของเขาในทุกๆ วัน

“งานนี้ต้องเอาของส่วนตัวไปประมูลด้วยนะ ธัชเลือกมาให้ย่าหน่อยสิ”

“เอาภาพวาดของคุณธัชก็ได้แหละคะ ดิฉันเห็นมีสวยๆ หลายรูปเลยคะ” นมผืนที่ยืนคอยบริการสองย่าหลานอยู่ข้างๆ แทรกขึ้น

นมผืนเป็นคนเก่าคนแก่คนหนึ่งของบ้านนี้ เป็นแม่บ้านผู้เป็นเสมือนมือขวาคนสนิทของคุณย่าพริ้มเพรา และยังเลี้ยงดูหมอธัชมาตั้งแต่เกิด จึงนับว่ารู้ใจทั้งยาทั้งหลานของบ้านนี้เป็นอย่างดี

“อย่างที่นมผืนว่าก็เข้าทำดีนะ”

“ครับ เดี่ยวตอนเย็นผมกลับมาเลือกให้ครับ” ชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาพยักหน้าตอบ พลางคิดว่าเขาควรจะไปเลือกรูปไหนไปใช้ใน

งานของยาดี แต่ทันใดนั้นเสียงสมาชิกอีกคนของบ้านก็แทรกขึ้น ก่อน
ที่เจ้าตัวจะโผล่มา

“อรุณสวัสดิ์ครับคุณยา”

“อ้าว ผู้กองลงมาพอดีเลย รับอาหารเข้ากับยาก่อนนะ วันนี้มี
ข้าวต้มกึ่ง”

หนุ่มร่างสูงในเครื่องแบบสีทากก็เกมเขี้ยวประดับยศร้อยเอกแห่ง
กองทัพบก ที่ผิวขาวออกจะคล้ำจากเดิมไปเล็กน้อยจากการปฏิบัติ
หน้าที่ เดินเข้ามาตามคำร้องเรียกของผู้เป็นยา

“เรียกผู้กองอีกแล้วนะครับยา ผู้กองที่ไหนกัน ผมก็เจ้าธีรคนเดิม
ของยาละครับ” ว่าแล้วทหารหนุ่มก็ก้มลงกอดหญิงชราที่นั่งอยู่หัวโต๊ะ

“เห็นไหมเนียนม้วน อ่อนตั้งแต่เด็กจนจะสามสิบอยู่ละ ยังไม่
เปลี่ยนเลย ยาละอยากู้อจริงๆ ถ้าแต่งเมียไปแล้วยังจะอ่อนยาอย่าง
อยู่อีกไหม”

คนถูกเรียกที่กำลังรินน้ำใส่แก้วหันไปประบាយยิ้มกับธีร

ธัมมของภาพที่คุ้นเคยตรงหน้าแล้วยิ้มในใจ ตั้งแต่ธีรกลับมาอยู่
ที่บ้าน ความซื่ออ่อนของเขาทำให้คุณยายยิ้มได้มากขึ้น มีคนมาช่วยดูแล
คุณยาเพิ่มแบบนี้ ศัลยแพทย์ที่แทบจะไม่ค่อยมีเวลาอย่างเขาค่อย
สบายใจหน่อย

“ถ้าจั้นคุณยาไม่ต้องห่วงเลยครับ เพราะผมคงอยู่เป็นโสดอ่อน
คุณยาไปอีกนาน”

“แต่คุณยาอยากู้อมเหลนแล้วนะคะคุณธีร” เสียงนมนม้วนแทรก
ขึ้นอีกครั้ง

แม้ว่านมนม้วนจะไม่ได้เอ่ยประโยคนั้นกับเขาโดยตรง แต่ก็ทำให้
คนร่วมโต๊ะอย่างธัมถึงกับสะดุ้งเล็กน้อย เพราะถ้าคุณยาอยาก ‘อุ้ม
เหลน’ นั่นก็หมายถึงลูกของเขาด้วยเช่นกัน

จะมีลูกได้ก็ต้องแต่งงาน จะแต่งงานได้ก็ต้องมีแฟน...แล้วคนที่

ตัดสินใจไปแล้วว่าจะขออยู่เป็นโสดไปตลอดชีวิตหลังจากผิดหวังกับความรักครั้งล่าสุดอย่างเขา ควรจะทำอย่างไรกับเรื่องนี้ดี

ขณะที่คนหนึ่งกำลังคิดไม่ตก อีกคนหนึ่งกลับใช้ทางออกที่แสนจะคุ้นเคย

“งั้นก็...นี่เลยครับ นายแพทย์รัช ดำรงค์สกุลพิพัฒน์ ศัลยแพทย์ชื่อดัง คุณย่าไม่รู้อะไร เห็นเจียบๆ อย่างงี้ แผลพืของผมนี่ฮอตนะครับ สาวๆ ส่งข้าวส่งน้ำถึงโรงพยาบาลกันอุตลุด รับรองดีดนิ้วเปาะเดียว แต่งเมียมีهلนได้ทันใจ แถมฉลาดสนใจคุณย่าแน่นอนครับ” “ไม่ว่าอย่างเดียว ผู้กองธีร์หันม่ายกคิ้วกววนๆ กับรัช

รัชขย�หน้าขึ้นมองความยียวนของแผลน้องแล้วก็สุดจะตอบได้ เอ้อ...ทหารลาดตระเวนนี่มันปะระเบิดเก่งกันทุกคนรีเปล่าเนี่ย

“ดูพูดเข้า ไบ๊ยยไปให้พี่เขาอีกละ เอาๆ ไปนั่งก่อนๆ เอ้า แล้วตาชามละนมผัน ยังไม่ตื่นอีกหรือ”

ถามที่คุณย่าถามถึงคือเพลย์บอยหนุ่ม แผลคนสุดท้ายที่ตอนนี้อยู่ในวงการเซเลบดาราคงไม่มีใครไม่รู้จักนักธุรกิจหนุ่มเจ้าเสน่ห์ ‘ธาม ดำรงค์สกุลพิพัฒน์’ อย่างแน่นอน

“คุณชามเพิ่งกลับมาเมื่อเช้านี้เองคะ น่าจะยังนอนอยู่คะ คุณย่า”

“เมาม่าอีกละสิ”

“คะคุณย่า”

“เอ้อ โตะจนปานนี้ละ ยังเที่ยวเล่นอยู่อีก นี่ฉันไม่น่าให้แม่ชารูปาไปอยู่เมืองนอกตั้งแต่เด็กๆ เลย ดูซิเนี่ย ไม่มีใครเอาอยู่เลย” คุณย่าว่าพาลงสายหน้าอย่างระอา กับพฤติกรรมของสุดแสนประจําบ้าน

แม้ว่าชามจะเป็นพระเอกขี่ม้าขาวที่เข้ามาออบกู้บัลลังก์ดีเอสพีจากวิกฤติตกต่ำ หลังจากที่เจ้าสัวธงชัย ปู่ของพวกเขาเสียชีวิตลงก็ตาม แต่ความรักอิสระของคนทีเติบโตมาในสังคมของชาวตะวันตกก็มักจะ

ทำให้คนแก่คนแก่ในบ้านปวดหัวได้เสมอ

“ผมขอตัวก่อนนะครับคุณย่า เช้านี้มีผ้าตัด ต้องเข้าเร็วหน่อย”
ธัชพูดขึ้นหลังจากเงียบฟังบทสนทนาอยู่นาน

“อ้าวเหอ จังรีบไปทำอะไรอะ...อ้อ แล้วเย็นนี้กลับมาทาน
ข้าวเย็นที่บ้านด้วยนะลูก”

“ครับคุณย่า”

ถึงแม้ว่าชายผู้นี้จะดูไม่สนใจโลก ไม่ใส่ใจสิ่งรอบข้างก็ตาม หาก
เป็นคำสั่งของคุณย่า ผู้ที่เลี้ยงดูอบรมสั่งสอนเขามาตั้งแต่เกิดแล้วละก็
ไม่มีทางที่เขาคนนี้จะปฏิเสธได้ลง

“ส่วนผม คินนี่ขอค้างที่ค่ายนะครับ ไม่ต้องเตรียมข้าวเย็น”

ต่างกับธีร์ บ่อยครั้งที่ชายชาติทหารอย่างเขาลึกหนักในความ
สะดวกสบายที่แสนจะน่าเบื่อของชีวิตทนายมหาเศรษฐี ที่เต็มไปด้วย
ความยุ่งยากมากมาย เข้าสู่ความเป็นส่วนตัวของชีวิตที่เรียบง่ายใน
บ้านพักค่ายทหาร

“ไม่ได้! เย็นนี้ย่ามีธุระสำคัญจะคุยด้วย”

“ธุระกับผมเหอครับ”

“ก็ทั้งสามคนนั่นแหละ”

หนุ่มร่างสูงในเสื้อเชิ้ตสีขาวหันมองหน้าคนพูดอีกครั้ง ทั้งสาม
คนเหอ นี่คุณย่าคงไม่ได้จะพูดเรื่องแต่งงานหรืออะไรใหม่ เห็นที่วันนี้
ทั้งวันคงต้องมีเรื่องให้คิดหนักเสียแล้ว

“ให้คุณย่า จังผมว่าคุณย่าปลุกไอ้ธามาให้ได้ก่อนเถอะ แล้วค่อย
โทร. ตามผม นะครับคุณย่า...”

ธัชละความคิดแล้วหันมองชายในชุดทหารที่พูดเสร็จก็วางข้อ
ในมือลง พร้อมกับส่งยิ้มเจื่อนๆ กับสายตาอ่อนวอนให้คุณย่าราวกับ
เด็กอยากได้ของเล่น

“ถ้าเย็นนี้ธีร์ไม่มา ย่าจะไปตามถึงค่ายเลย เอาสิ!” นั่นเป็น

คำตอบที่ทำให้คนซึ่งอ่อนต้องหุบยิ้มและคอดตกไปในทันที

“คุณย่า...”

“ย่าจะรอนะ”

เมื่อคุณย่ายังคงยืนยันเสียงแข็ง แผลน่องจึงหันมาสบตากับเขา
ซึ่งนั่นทำให้ธัชรู้ดีว่าคนตรงหน้ากำลังจะทำอะไร

“ธัช...” เสียงเรียกยานคางกับสายตาขอความช่วยเหลือถูกส่ง
มายังธัชที่กำลังจะลุกออกจากวงสนทนา ธิร์มักพูดอยู่เสมอว่าคำพูด
จากหลานชายคนโปรดอย่างธัชเท่านั้นที่เปลี่ยนคำพิพากษาของคุณย่า
ได้...แต่คงไม่ใช่ครั้งนี้

ธัชหันมองตามเสียงเรียกนั้นแล้วนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง ลังเลว่าจะทำ
ยังไงกับสถานการณ์ตรงหน้าดี แล้วก็...

“ผมลาละครับคุณย่า สวัสดิ์ดีครับ” อยากโยนระเบิดมาตีนัก
เย็นนี้กลับมารับกรรมเสียดีๆ

“ไม่ช่วยเลย”

3

“แก ๆ ไอเท็มนั้นจัดมาก” สาวหมวยหน้าใสในชุดเดรส เปิดไหล่สีหวานแหวว ที่ปกติจะซ้ายิ่งกว่าสลอตกลับชาติมาเกิด แต่เมื่อไรก็ตามที่เธอได้ปะกับหนุ่มเป้าหมายซึ่งมีไค้ดลัับเฉพาะกลุ่มว่า ‘ไอเท็ม’ แล้วละก็...ไม่รู้ว่าร่างกายหลังฮอริโมนอะไร สมองของเธอถึงได้ทำงานเร็วปรี๊ดปรี๊ดขึ้นมาทันที

“ไหน เห็นมีแต่เด็กเสิร์ฟ” มุกมณีชำเลืองมองตามทางที่เพื่อนสาวพยักพเยิด

“ก็นั่นแหละ ที่ยืนรับออร์เดอร์อยู่ล่ะ”

ด้วยท่าทางเหนียมอายของลิลลี่ทำให้เพื่อนทั้งสามถึงกับเบะปากด้วยความรู้สึกที่ว่า ‘เอาอีกละอีลี้’ แล้วก็ไม่ต้องแปลกใจหรอกนะ ทุกครั้งที่ ‘อีลี้’ ของแก๊งชะนีทำเรื่องที่เพื่อนต้องเอือมระอาอย่างเช่นตอนนี้ คำนำหน้าชื่อมักจะถูกเปลี่ยนให้เป็น ‘อีลี้’ เสมอ

“ไอยอีลี้ ก่อนหน้านี้อีกยามหน้าหมู่บ้านไ้ดาว ตามมาด้วย ปรก. ที่บริษัทไ้มูก แล้วนี่...เด็กเสิร์ฟร้านสเด็ก!! เอ้อ สเปกแกนี่มัน...”

“หนุ่มในเครื่องแบบ!” สาวหมวยสวนกลับรวดเร็ว หน้าตาบอกความภาคภูมิใจ จนเพื่อนร่วมโต๊ะอีกสามคนสุดหยาใจเข้าแล้วพร้อมใจกันกระแทกเสียง

“คะ!”

แต่การกระทำของเพื่อนทั้งสามก็ไม่ได้ทำให้คนที่โลกเป็นสี่ชมพู สะทกสะท้านแต่อย่างใด เมื่อเห็นว่าได้จังหวะ ลิลลี่จึงโบกมือเรียก ไอเท็มสุดจี๊ดของเธอให้มาที่โต๊ะทันที

“น้องคะ รับออร์เดอร์ค่ะ”

“อ้อ ลี คีปลุกหน่อยไหม” เกล็ดดาวที่นั่งอยู่ข้างๆ ออดไม่ได้ที่จะ กระซิบลอดโทรศัพท์ หมายถึงจะเรียกสติเพื่อนรัก

ลิลลี่เปรยตามองเพื่อนเพียงเสี้ยววินาที แล้วหันกลับไปฉีกยิ้ม ให้แรงดังดูดของเธอ

“ขอเป็นสแต็กเนื้อนิวยอร์ก...ก มีเดียมแรร์...หวานๆ คิวเข้มๆ ” ดูจากท่าทางและสายตาวិบวับที่ถูกส่งออกไปแล้ว ชัดเจนกว่าสิ่งที่ เกล็ดดาวพูดก็แคลมผ่านหูเธอเท่านั้น

“เอิ่ม...คุณผู้หญิงจะรับเป็นเสิร์ฟพร้อมกับอะไรดีครับ มันอบ ข้าวอบเนย หรือเฟรนช์ฟรายด์ดีครับ”

“เสิร์ฟพร้อมผู้ชาย อี๊ย! เฟรนช์ฟรายด์ก็ได้ค่ะ”

นั่นไง! หิวจนตาลายละอิลลี่

เมื่อเห็นท่าว่าจะไปกันใหญ่ เกล็ดดาวจึงตัดสินใจสกัดดาวรุ่ง ก่อนที่เพื่อนของเธอจะ ‘เรื้อน’ มากไปกว่านี้

“น้องคะ เอาเหมือนกันเลยสิที่ เครื่องดื่มเป็นชามะนาวอีกสิ”

“ขออนุญาตทวนรายการอาหารนะครับ”

“ไม่ต้องทวนคะน้อง...ไปเลย” ไปเลยก่อนที่จะโดนกิน

“โหย ไอ้ดาว ดับฝันฉันตลอดแกเนี่ย” แนนอนลิลลี่ต้องหันไป แหวดใส่คนที่ทำให้ไอเท็มของเธอหลุดลอยไปต่อหน้าต่อตา

“อ้อคุณหนูลิลลี่คะ น้ำลายแกเนี่ยหกจะเต็มโต๊ะอยู่ละ”

ไม่ว่าอย่างเดียว เกล็ดดาวจับคางยายหมวยเพื่อนสาวให้หันหน้า มาทางเธอ แล้วแก้มใช้ทิชชูซับที่มุมปากให้ จนคนโดนแฉัวสะบัดหน้า

หนี ทำเอาสองสาวที่นั่งร่วมวงอยู่อดขำท่าทางขำกว้างค้อนของเธอไม่ได้

“พอๆ จบเรื่องผู้ชาย เอาเรื่องนี้ก่อน พิมพ์...เมื่อเช้าที่แกโทร. มาหาฉัน แกพูดอะไรนะ ฉันเพิ่งตื่นอ๊ะ สะลึมสะลือทำอะไรไม่ค่อยได้เลย”

“เที่ยงกว่าค่ะเพื่อน โปรดอย่าใช้คำว่าเมื่อเช้า ฉันแคโทร. ไปคอนเฟิร์มแกเรื่องของที่แกจะเอามาเข้าร่วมประมูล พอตีมีผ้าคลุมไหล่แอร์เมสของแกติดมากับฉันผืนนึง ฉันก็เลยใช้อันนั้น เพราะจะต้องรีบอัปรูปลงไปเพจของงานนะ ผืนเนี่ย” พิมพ์ขำขำเลื่อนไอแพดดูใจไปตรงหน้าคนถาม และนั่นทำให้เกิดตาวเบิกตาโพล่ง

“เฮ้ย! ผืนนี้ฉันรักมากอ๊ะแก เปลี่ยนได้ไหม”

“อ้าว! ตอนโทร. ไปแกดันเซย์เสสเอง แล้วฉันก็ลงเพจไปแล้ว เปลี่ยนได้ที่ไหนละ เอานะ หมิ่นสองหมิ่นแกก็ไปซื้อใหม่สิ”

“ของแบบนี้ลายมันก็เปลี่ยนตามคอลเล็กชัน อยากรู้ได้ตอนนี้ไม่รู้จะมีเหลืออยู่รึเปล่า” มุกมณี คอแบรด์เนมไม่แพ้กันแย้งเพราะเข้าใจอาการกริ๊งของเกล็ดดาวดี

“งั้นก็มีอยู่ทางเดียว...แกก็ไปขอซื้อต่อคนที่เขาประมูลไปก็แล้วกัน”

“ไต่บ้าพิมพ์ก็พูดงายนะ นอกจากจะให้ไปงานประมูลบ้างอะไรนี่แล้ว ยังจะต้องหาทางตีสนิทผู้ชาย แถมยังเพิ่มภารกิจตามล่าของรักให้อีก โอ้ย...ชีวิตเกล็ดดาวนี้มันวุ่นวายยิ่งกว่าคิ้วทองของนางเอกหนังพันล้านเสียอีก...เฮ้อ”

ทีโตะอาหารตัวยาวซึ่งนั่งได้ถึงสิบสองที่นั่ง แน่นอนว่าหากไม่ได้ต้อนรับแขก โตะนี้จะมีเพียงสี่ที่นั่งสำหรับคนในบ้านเท่านั้น และวันนี้ก็เช่นกัน คุณย่าพริ้มเพราะนั่งประจำที่หัวโตะ ที่นั่งขวามือของท่านคือที่ประจำของนายแพทย์รัช แผลผีคนโต ผั่งซ้ายมือคืออรัยเอกรักร์

และถัดจากร้อยเอกรัตน์คือที่ประจำของแฝดคนสุดท้องอย่างงาม

วันไหนที่ทุกคนอยู่รับประทานอาหารกันพร้อมหน้าเป็นภาพชินตาของบ้านนี้ ทว่าวันนี้บรรยากาศดูแปลกไปจากเดิม บรรดาแม่บ้านที่ปกติจะต้องคอยยื่นอำนวยความสะดวกมารับประทานอาหารนั้นตอนนี้ถูกสั่งให้ออกไปนอกห้องราวกับต้องการจะรักษาความเป็นส่วนตัวของครอบครัว

“อีกไม่กี่ปียากี่จะแปดสิบแล้วนะ ร่างกายมันก็สึกก็ทรอเข้าไปทุกที ไม่รู้จะอยู่ได้อีกสักกี่ปีกัน”

เมื่อเห็นว่าหลานๆ มีที่ท่าจะอิมกันแล้ว คุณย่าพริ้มเพราก็เปิดฉากขึ้นกลางโต๊ะ ดึงสายตาของหลานชายทั้งสามให้หันไปมองเป็นตาเดียว พวกเขารู้ว่านี่คงเป็นจุดเริ่ม ‘เรื่องสำคัญ’ ที่เป็นเหตุให้ทุกคนต้องรวมตัวกันอยู่ตรงนี้

“คุณย่าอย่าพูดอย่างนั้นสิครับ ผลตรวจสุขภาพล่าสุดของคุณย่าทุกอย่างก็อยู่ในเกณฑ์ดี ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง คุณย่าอย่าคิดมากนะครับ” ธัชเอ่ยขึ้นเมื่อสิ้นเสียงตัดพ้อของคุณย่าผู้เป็นที่รัก

“สุขภาพกายนะมันก็ใช่ แต่สุขภาพใจนี่สิ” คุณย่าหันมาตอบหลานรักด้วยสีหน้าเศร้าสร้อย ตามด้วยการถอนหายใจเฮือกใหญ่ทำเอาคนเป็นหลานถึงกับหน้าถอดสี

ธีรที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามเงยหน้าขึ้นสบตาธัชครู่หนึ่งก่อนจะถามขึ้นบ้าง “คุณย่า...มีเรื่องกังวลใจอะไรหรือเปล่าครับ”

“ก็ไม่ได้กังวลใจหรอก มันคงเป็นธรรมดาของคนแก่ที่ต้องถูกทิ้งให้อยู่คนเดียวละมั้ง...บ้านเราก็ใหญ่โต อยู่กันก็ตั้งหลายคน แต่ก็ไม่รู้ทำไมมันเหมือนย่าอยู่คนเดียววนะ มันเจ็บเหงาไปหมดไม่ว่าห้องไหนมุมไหน โตะๆ กันแล้ว เขาก็ต้องออกไปทำงานกัน คงลืมคนแก่ไปแล้วละสิ เฮ้อ...อากงแก่ไม่น่ารีบทิ้งยาไปเลย...” คุณย่าร่ายยาวบทที่เต็มมกับนมผันมาอย่างดี และก็ดูเหมือนจะได้ผลตามคาด

พอสิ้นเสียงตัดพ้อของร่มโพธิ์ในบ้าน สามหนุ่มก็หันมองหน้ากัน ด้วยอาการกลืนไม่เข้าคายไม่ออก...คุณย่าที่ยิ้มแย้มแจ่มใสทุกครั้งที่เคยกันกำลังบอกว่าท่านถูกทอดทิ้ง ให้ตายเหอะ! เรื่องนี้ไม่เคยอยู่ในหัวของพวกเขาเลย นี่พวกเขา กำลังจะเลยคุณย่าอย่างไม่ได้ตั้งใจจริงๆ เสรอเนี่ย

“หมอรัชก็งานเยอะจนแทบจะไม่ได้กลับบ้าน เจ้าธีรก็อยู่แต่บ้าน พักค่ายทหาร ตาธามนี่ไม่ต้องพูดถึงเลย อยู่บ้านเดียวกันแท้ๆ แทบไม่ได้เห็นหน้าเห็นตากันเลย” คุณย่าเอ่ยต่อด้วยเสียงอ่อนลง เพื่อเพิ่มดีกรีความโดดเด่นและน่าเห็นอกเห็นใจ ทำเอาคนเป็นหลานใจแป้วไปตามๆ กัน

รัชก้มหน้านิ่ง เครียดยิ่งกว่าผ่าคนไข้เคสเมื่อเช้าเสียอีก ซึ่งก็ไม่ต่างกับธีรที่กลืนน้ำลายอีกใหญ่ลงคอ พลังหันไปมองธามที่ทำอะไรไม่ถูกจนต้องยกแก้วน้ำขึ้นกระดกจนหมด

จะว่าไปที่คุณย่าพูดก็ถูก พวกเขาไม่รู้ตัวเลยกำลังสนใจหน้าทีนอกบ้านจนลืมนึกถึงหน้าที่สำคัญในบ้านไป ชายทั้งสามแน่นิ่งราวกับถูกตรึงไว้ด้วยความจริงตรงหน้า...และมันจริงเกินกว่าที่พวกเขาจะโต้แย้งได้

“ผมขอโทษครับคุณย่า ผมแค่เห็นว่าคุณย่าคงจะแฮปปี้มากกว่าที่มีนมผันเป็นเพื่อนคุย” น้องเล็กอย่างธามเอ่ยปากขึ้นก่อน หวังจะลดระดับความตึงเครียดของหัวข้อสนทนา

“นมผันเขาก็มีงานในบ้านที่ต้องดูแล ใครจะว่างมาอยู่กับย่าทั้งวันล่ะ” ดูเหมือนความพยายามของธามจะไม่เป็นผลสักเท่าไร

“ย่าก็แก่แล้ว จะตายวันตายพรุ่งก็ไม่รู้ ก่อนตายย่าก็แค่อยาก จะเห็นไอ้ตัวเล็กๆ มาวิ่งเล่นในบ้านบ้าง บ้านเราจะได้มีสีสัน ไม่เงียบเหงาเหมือนทุกวันนี้”

“คุณย่าหมายความว่าไงครับ” ชายในชุดทหารเล็กคิ้วขึ้นถาม

เสียงกตต่ำ

ธัชหันมองแผ่นหนังที่ตอนนี้ทำท่าเหมือนกำลังเค้นความจริงจาก
ผู้ต้องสงสัย...แล้วก็ได้ผลเสียด้วย

คุณย่าเห็นว่าแผนเรียกความน่าสงสารเพื่อให้อีกฝ่ายยอมทำ
ตามโดยดีในครั้งนี่ คงไม่อาจเด็ดลอดสายตาทหารกล้าที่ถูกฝึกมาเป็น
อย่างดีไปได้ ถ้าเป็นอย่างนี้คงต้องจัดไม้ตายสุดท้ายออกมาสู้ ถ้าอย่า
สั่ง หลานคนไหนก็ขัดไม่ได้!

“เอาละ งั้นอย่าจะไม่อ้อมค้อมละนะ ย่าจะให้พวกเธอทั้งสามคน
แต่งงาน”

“แต่งงาน!” ธามหลุดโพล่งออกมาทันทีที่ลิ้นเสียงของคุณย่า
“นี่ฉันมาค้ำวีเปลวระเนี่ย” เขาพิมพ์พาลงทูปศิระระของตัวเองเบาๆ
เพื่อเรียกสติ “หี! ว่าละต้องมีอะไรสักอย่างแน่ๆ” ต่างกับวิธีที่สัญญาต-
ญาณทหารรบของเขายังคาดเดาได้แม่นยำเหมือนเดิม

และแน่นอนว่าเจ้าชายเย็นชาอย่างธัชไม่มีทั้งคำพูดหรือการ
แสดงอาการใดๆ เพราะเขารู้สึกตึงตัง ในใจอยู่แล้วว่าคุณย่าจะต้อง
พูดเรื่องนี้ ดีเสียอีกที่คุณย่าไม่ได้กังวลใจเรื่องที่บอกว่าถูกทิ้งให้เหงา
คนเดียวจริงๆ

“คุณย่าครับ ให้แต่งงานนี้ผมจะไปแต่งกับใครได้ล่ะครับ คุณย่า
ก็รู้ว่าผมยังไม่มีแฟน”

ธามคือหน่วยกล้าตายคนแรกที่เปิดไฟต่อรองกับคุณย่า เรื่อง
อะไรคู่ๆ จะมาให้แต่งงาน มีหรือที่พอปลาไหลแถวหน้าอย่างเขาจะยอม
ทิ้งอิสรภาพง่ายๆ ไม่มีวัน!

“ย่าจะไปรู้ได้ยังไง ก็เห็นเรามีข่าวควงไฮโซคนนั้นที่ กินข้าวกับ
นางเอกคนนี่ที่ ไหนจะนางแบบหน้าฝรั่งที่เพิ่งเป็นข่าวกันอาทิตย์ก่อน
นั่นอีก ย่าก็นึกว่าเรามีแฟนหลายคนซะอีก”

คำประชดที่คุณย่าสวนกลับหลานชายจอมแสบทันควัน ทำเอา

ธีร์หลุดเข้าวีรกรรมแคซาโนวาตัวพ่อของน้องชายเล็กน้อย จนเจ้าตัวที่
นั่งอยู่ข้างๆ ต้องกระทุ้งศอกให้หยุด

ธัมมองแปดน้องทั้งสองแล้วยิ้มในใจ...ตั้งแต่เด็กแล้ว สองคนนี้
อยู่ด้วยกันที่ไร บ้านรุ่นวายทุกที

“โอ้ คุณย่าครับ คุณย่าจะไปเอาอะไรกับชาวพวกนั้น คนที่เป็น
ชาวตัวก็เพื่อนกันทั้งนั้นแหละ ผมนะโสดจริงๆ”

“ถ้าโสดก็ดี ย่าจะได้ให้ยามไปดูตัว”

“โอ๊ย! หนักกว่าเก่าอีก”

ชายหนุ่มขี้ผมตัวเองอย่างหัวเสีย แต่งงานก็ว่าแยะแล้ว นี่ยัง
ต้องดูตัวอีก หนุ่มเจ้าสำราญที่ใช้ชีวิตอิสระตามประสาเด็กนอกอย่าง
ยามถึงกับคอคตกไปทันที

“เจ้าธีร์ละ ว่ายังไง” ย่าหันมาถามธีร์เสียงเข้มจนเจ้าตัวถึงกับ
สะดุ้งเล็กน้อย

“เอ่อ...ผม...ผมยังแต่งให้คุณย่าตอนนี้ไม่ได้หรอกครับ ผมยังมี
งานต้องทำอีกเยอะ คุณย่าก็รู้ อาชีพอย่างผมมันต้องรับใช้ชาติ แล้ว
ตอนนี้ชาติที่กำลังต้องการตัวผมมาก จะให้ผมแต่งงานมีลูก หาความ
สุขใส่ตัวในขณะที่บ้านเมืองกำลังเดือดร้อนก็คงไม่ได้ คุณย่าว่าจริงไหม
ครับ” หนุ่มร่างสูงในเครื่องแบบตบยาด้วยคำแก้ต่างซ่างๆ คุๆ ที่เขา
พอจะคิดได้ในเวลาคับขันพร้อมกับส่งยิ้มให้ หวังจะให้คนถามใจอ่อน
ลงบ้าง

ธัมหันมองหน้าธีร์แล้วอยากจะบอกเขาเหลือเกินว่า ‘พลาดแล้ว
ธีร์...ยิ้มแบบนั้นใช้กับคุณย่าไม่ได้แล้ว’

แล้วมันก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ

“เอ๊ะ! เรานี้ เจใจไปเรื่อย ก็ถ้าเป็นทหารแล้วมันแต่งงานให้ย่า
ไม่ได้เสีย ย่าจะให้ออกจากราชการแล้วไปทำงานที่บริษัทกับตาตาม
คูชิ จะมีเวลาแต่งงานให้ย่ารีเปล่า”

นั่นไง! ผิดจากที่คิดที่ไหนล่ะ

ธีรธอนหายใจเฮือกใหญ่ก่อนยกมือขึ้นกุมขมับ แล้วหันไปกระซิบกับแผ่นดินองที่มีอาการไม่ต่างกัน “นี่คุณย่าเอาจริงหรือวะเนี่ย”

ฝ่ายถูกถามกมลอกตาพร้อมกับยักไหล่แทนคำตอบ

แล้วถามก็คิดอะไรบางอย่างได้ เขามั่นใจว่าไม่มีใครในสามคนนี้ยินดีที่จะแต่งงานตามคำสั่งของคุณย่าเป็นแน่ และคำพูดที่มากไปด้วยหลักการและเหตุผลของหลานชายคนโปรดอย่างธัชจะช่วยกู้สถานการณ์นี้ได้

“ธัช พูดอะไรมั่งดิวะ”

เมื่อเห็นท่าไม่ดี ธามจึงหันมาท้วงแผ่นดินที่นิ่งเงียบดูเหตุการณ์อยู่โดยไม่ปริปากพูดอะไรเลย

ที่จริงแล้วธัชคิดตรึกตรองขังใจเรื่องนี้มาแล้วทั้งวัน จนได้คำตอบที่คิดว่าดีที่สุดสำหรับเรื่องนี้

ธัชเงยหน้าไร้อารมณ์ขึ้นสบตาธามครู่หนึ่ง ก่อนจะหันไปตอบคุณย่า “ถ้าคุณย่าเห็นสมควร ผมก็ไม่ขัดข้องอะไรครับ”

“เฮ้ย!” สองเสียงประสานขึ้นพร้อมกัน ธามกับธีรธ่าเล็งมองกันด้วยสายตาหวาดๆ งงยิ่งกว่าโดนค้อนปอนด์ทุบหัว สงสัยไอ้หมอมันจะผ่าตัดมากจนเพี้ยนไปแล้วแน่ๆ

“ดีมากหมอธัช ไม่เคยทำให้ย่าผิดหวังเลย พวกเธอสองคนล่ะว่ายังไง” คุณย่าพริ้มเพรายิ้มปลื้มพริ้มกับคำตอบของหลานรัก ก่อนตวัดสายตาและถามหลานชายหัวดี้อีกสองคนที่นั่งอยู่อีกฟากหนึ่งเสียงแข็ง

ทหารหนุ่มจึงตัดสินใจยื่นคำขาด “แต่งก็ได้ครับ แต่ผมขอเวลาอีกสัก...ห้าปีนะครับคุณย่า”

“ไม่ได้ ก่อนจะถึงวันเกิดครั้งหน้า พวกเธอทุกคนจะต้องแต่งงาน!”
แล้วสุดท้ายทหารกล้าก็ตายในสนามรบ

หลังจากมีคำสุดเหตุโหดร้ายก็กลับเข้าห้องนอนที่ชั้นสอง
ของตัวบ้านทันที ชายหนุ่มหยิบรีโมตเครื่องปรับอากาศขึ้นมากดเปิด
แล้วสาวเท่าในความมืดตรงไปยังหน้าต่างห้องนอน มือหนาแฉะผ้ามา่าน
เปิดออกเล็กน้อย เขาทอดสายตาราวอย่างที่ไร้จุดหมายไกลออกไปจนสุด
สายตา ท้องฟ้าในกรุงเทพฯ ไม่เคยมืดสนิทเลยสักคืน ไฟของตึกสูง...
สว่างกว่าดาวบนท้องฟ้าเสมอ

ธัชพลค่อยสายตาให้ล่องลอยไปเรื่อยๆ จนมาสะดุดที่สองแผ่น
จอมป่วนซึ่งเพิ่งจะโดนลงดาบไปหมาดๆ ที่นั่งชนแก้วกันอยู่ริมสระว่ายน
น้ำของบ้าน ไม่รู้ว่าคิดวางแผนอะไรกันอีกรึเปล่า...ก็อย่างว่าละ เรื่อง
แต่งงานไม่ใช่เรื่องเล่นๆ แถมดูท่าแล้วสองคนนั้นไม่มีทางจะยอมทำ
ตามที่คุณย่าสั่งง่ายๆ แน่

ร่างสูงผละตัวออกจากหน้าต่างแล้วเดินไปทิ้งตัวลงบนโซฟา
ตัวยาวที่ตั้งอยู่อีกด้านหนึ่งของห้อง หมอนใบใหญ่ถูกดันให้ไปชิดขอบ
ด้านหนึ่งของโซฟาเพื่อรองรับการเอนตัวของเจ้าของห้อง

“แต่งงานเหรออ” เขาพึมพำออกมาล่ำฟังกในความมืด นานแค
่ไหนแล้วที่เขาไม่เคยมีความคิดแบบนี้ผ่านเข้ามาในหัว...สองปี สามปี...
หรือมากกว่านั้น

ที่จริงแล้ว...มันก็ตั้งแต่...วันที่เธอคนนั้นตัดสินใจเดินออกจาก
ชีวิตเขาไป แล้วไม่เคยหันกลับมาอีกเลย...เธออยู่ไหน...โลลา...

ชายหนุ่มหยิบสมาร์ทโฟนในกระเป๋ากางเกงออกมา โทรศัพท์
รุ่นเก่าที่ไม่ว่าใครต่อใครที่เห็นก็มักบอกเขาเสมอว่า ‘เงินเดือนหมอ
ตั้งเยอะแยะ ชื่อมือถือรุ่นใหม่ได้แล้ว’

เขาได้แต่ยิ้มและไม่เคยตอบอะไร

ไม่มีใครรู้หรือทราบดีว่าสมาร์ทโฟนเครื่องเก่าเครื่องนี้เก็บความสุขและ
ความทรงจำมากมายของช่วงชีวิตที่ดีที่สุดช่วงหนึ่งของเขาเอาไว้...ช่วง
เวลาดีๆ ที่มีเธอคนนั้นอยู่ข้างกาย

ธัชกดปลดล็อกสมาร์ตโฟนที่อยู่ในมือ แสงสว่างวาบฉายลงบนหน้าเขา ชายหนุ่มกดเลื่อนดูภาพมากมายที่ถูกเก็บไว้ในแกลเลอรี เป็นภาพของหญิงสาวผิวขาว ผมสีน้ำตาลลอนยาวในชุดนักศึกษา สวยน่ารักไม่แพ้เน็ตไอดอลสมัยใหม่ ข้างกายของเธอก็ไม่ใช่ใครที่ไหน หมอรัชไนเห็นเสื้อกาวน์สีส้มของนักศึกษาแพทย์ แม้ว่าตอนนี้เขาจะไม่ได้สวมแว่นเหมือนอย่างในรูปแล้วก็ตาม แต่ปัจจุบันก็ไม่ได้ทำให้เขาดูดี น้อยไปกว่าในรูปเลย ออกจะดูสมาร์ตขึ้นกว่าเดิมเสียด้วยซ้ำ

ชายหนุ่มเลื่อนมองภาพเหล่านั้นซ้ำไปซ้ำมา...แม้จะมีรอยยิ้ม บางๆ ปรากฏขึ้นที่เรียวปาก แต่นัยน์ตาคู่นั้นกลับเศร้า และทำให้รับรู้ ได้อย่างชัดเจนว่า เขายิ้ม...แต่หัวใจไม่ได้ยิ้ม

ธัชถอนหายใจก่อนปิดล็อกให้แสงจากโทรศัพท์ดับวูบลง ในห้อง จึงมืดสนิท เขาเลื่อนมือข้างที่ถือโทรศัพท์ไปไว้ที่อกข้างซ้าย...แรงดันของหัวใจเท่านั้นที่บอกว่ามันยังทำงานอยู่ แม้มันจะซาจนแทบไร้ความรู้สึกแล้วก็ตาม ชายหนุ่มปล่อยให้ น้ำตาจากบาดแผลครั้งนั้นไหลรินอีกครั้ง

หากจะต้องแต่งงานกับใครสักคนเพื่อให้คุณย่าสบายใจ...จะไปยากอะไร เพราะไม่ว่ายังไง...เขาก็ไม่เหลือหัวใจ...ไว้รักใคร่ได้อีกแล้ว

หนึ่งสัปดาห์ก่อนหน้า

“คุณย่าคะ ชินแสที่นั่นดิให้มาดูดวงจ้ะเรื่องต่อเติมบ้านมาถึงแล้ว ค่ะ”

“เหรอ ดิๆ เดี่ยวช่วยยกชาร้อนไปที่ห้องรับแขกหน่อยนะ อ้อ แล้วก็ช่วยตามนมฉันให้ฉันด้วย”

“คะคุณย่า”

วันนี้คุณย่าพริ้มเพราะตั้งใจเชิญชินแสชื่อดังที่เขาว่ากันว่าแม่น นักแม่นหน้าให้มาดูดวงจ้ะที่คฤหาสน์ดำรงค์สกุลพิพัฒน์ สืบเนื่องจาก

แพลนต่อเติมบ้านที่คุณยาคิดเอาไว้แล้วว่า ถ้าสามหนุ่มสามมุม
แต่งงานแต่งงานกันแล้ว คุณหาสน์หลังนี้ก็อาจจะคับแคบไปสำหรับ
สามครอบครัว แล้วคุณยาก็ไม่อยากให้ใครย้ายออกไปอยู่ทีอื่น ยังไงเสีย
หญิงสูงวัยคนนี้ก็อยากจะอยู่ใกล้ชิดทั้งสามครอบครัวในบ้านปลายชีวิต
ของเธอ

โดยหารู้ไม่ว่า...การได้พบซินแสครั้งนี้กลับนำมาซึ่งคำทำนายที่
ไม่มีใครคาดคิด

...

“นี่หลานชายเธอ” ชายชราวัยเกือบเก้าสิบที่ยังเดินเหินได้
คล่องแคล่วแบบไม่เกรงใจอายุทุกชิ้น เมื่อเห็นรูปถ่ายขนาดใหญ่ใน
กรอบรูปหลยสี่สีทองที่ประดับหอรอบอยู่บนฝาผนังด้านหนึ่งของห้อง
รับแขก

ในรูปคือคุณย่าพริ้มเพราะนั่งเก้าอี้ตรงกลาง หนาบข้างด้วยหมอ
ฉัสมวมเสื่อกว้านสั้นสีขาวและผู้กองฉัสมวมเครื่องแบบทหารบก โดยมี
แปดเล็กสวมชุดสูทยืนข้างหลังคุณย่า ทั้งสี่คนสงี่ยมและแววตามีความ
สุขให้ช่างกล้อง จึงทำให้ภาพนี้เป็นภาพที่สะกดตาและมักจะได้รับเสียง
ชมจากบรรดาแขกที่มาเยี่ยมเยียนเสมอๆ เว้นแต่ครั้งนี่

“วาสนาดี...แต่มีเคราะห์”

“มีเคราะห์เธอคะ” คุณย่าพริ้มเพราะถามย้า

“เป็นคนวาสนาดี แต่เกิดในคืนเดือนมืด ชีวิตก็เลยไม่ค่อย
สว่างไสวโชติช่วง เกิดมาบนกองเงินกองทอง แต่ไปทางน้องไปทาง
ครอบครัวไม่ได้เป็นครอบครัวนะ”

ถึงตรงนี้คุณย่าพริ้มเพราะหันมองนมผ้นอย่างตกตะลึงกับสิ่งที่
ซินแสบอก

แม้ว่าตอนนี้แปดทั้งสามจะอยู่บ้านเดียวกันก็จริง แต่เพิ่งเมื่อไม่
กี่ปีมานี้เอง ที่จริงแล้วหลังจากที่แปดทั้งสามเกิดได้ไม่กี่วัน พวกเขา

ต้องสูญเสียแม่ผู้ให้กำเนิดเพราะอาการเสียเลือดมากจากการคลอดบุตรแฝดสาม เป็นผลให้พ่อของพวกเขาเสียใจมากจนตรอมใจ และตามแม่ไปในอีกสองปีต่อมา จากนั้นไม่นานคุณหญิงภรรยาผู้เป็นยายจึงมาขอธีร์ไปเลี้ยงที่ชลบุรี เพื่อให้เป็นเสมือนตัวแทนของลูกสาวที่จากไป

ส่วนธาม แผลคนสุดท้องที่เกิดมาตัวเล็กที่สุดและร่างกายไม่แข็งแรง ต้องเข้าออกโรงพยาบาลอยู่เป็นประจำ ประกอบกับธารายุเป็นป่าแท้ๆ แต่งงานกับชาวอังกฤษและมีลูกไม่ได้ คุณย่าก็หวังว่าหมอฟรังจะทำให้หลานชายคนเล็กแข็งแรงเหมือนพี่ๆ คนอื่น จึงส่งธามไปอยู่กับป้าธารายุที่อังกฤษ จึงเหลือเพียงธัชเท่านั้นที่คุณย่าเป็นผู้เลี้ยงดูมาตั้งแต่เล็ก เลยทำให้ธัชมักจะโดนแฉ้วจากแผ่นดิน้องอีกสองคนเสมอว่าเป็นหลานชายคนโปรดของคุณย่า

แม้ว่าหลังจากเจ้าสัวจากไปแล้ว แผลทั้งสามจะกลับมาอยู่ในบ้านหลังเดียวกันก็จริง แต่เพราะในวัยเด็กพวกเขาได้ใช้เวลาด้วยกันแค่ช่วงสั้นๆ ตอนปิดภาคเรียนเท่านั้น ความสนิทสนมจึงอาจไม่เทียบเท่าฝาแฝดที่ตัวติดกันตลอดเวลา แผลทั้งสามต่างเติบโตขึ้นมาท่ามกลางวัฒนธรรมที่ไม่เหมือนกัน ซึ่งเหมือนเป็นตัวบ่มเพาะให้เมล็ดพันธุ์ทั้งสามที่แม่จะถูกหว่านลงดินพร้อมกัน งอกงามขึ้นตามลักษณะเด่นของแต่ละคน

ธัช... หมอหนุ่มผู้เคร่งครัดในกฎระเบียบตามแบบฉบับคนจีนธาม... นักธุรกิจที่รักอิสระเหมือนชาวตะวันตก หรือธีร์... ทหารหนุ่มจากครอบครัวทหารไทยผู้เป็นเหมือนจุดกึ่งกลางระหว่างพี่น้องสองคน ความสัมพันธ์ของพี่น้องที่ไม่ได้เติบโตมาด้วยกันนี้ ถึงแม้ว่าอาจจะไม่แน่นแฟ้นเท่ากับพี่น้องในครอบครัวอื่นๆ แต่สายใยที่ถักทอมาตั้งแต่นั้นท้องแม่ก็ทำให้ทั้งสามเป็นเหมือนเพื่อนที่จะก้าวเดินไปพร้อมๆ กัน

“แล้วแบบนี้จะมีทางแก้ไหมคะซินแส”

ชินแสหันมองนมฉันผู้ถามแล้วพยักหน้าตอบ “ต้องแต่งงานก่อน
อายุสามสิบ”

“ก่อนอายุสามสิบ! ันก็เหลือเวลาอีกแค่ไม่ถึงปีเอง จะทันหรือ
คะคุณย่า” นมฉันร้องเสียงหลงพลางหันไปมองคุณย่าพริ้มเพราะที่
ตอนนี้ไม่ต้องบอกก็ดูจากสีหน้าได้ว่าเครียดและกังวลใจไม่แพ้กัน

“ไม่ใช่ผู้หญิงคนไหนก็ช่วยเขาได้นะ... ในคืนเดือนมืด ท้องฟ้า
ดำสนิท ดวงจันทร์หนีหาย มีเพียงสิ่งเดียวเท่านั้นที่ยังส่องประกายคือ...
ดวงดาว”

ถึงตรงนี้ชินแสละสายตาจากรูปบนผนังแล้วหันมองคุณย่า
พริ้มเพราะด้วยแววตาซึ่งซึ้ง

“หญิงสาวที่เกิดภายใต้อิทธิพลของละอองดาวเท่านั้น จะส่อง
สว่างชีวิตของพวกเขาได้ แล้วจำเอาไว้อีกอย่าง ถ้าใครคนใดคนหนึ่ง
ไม่มีแสงดาวส่องชีวิตแล้วละก็ อีกไม่นานท้องฟ้าของเขาจะต้องดับไป
ตลอดกาล...”

4

“ไอ้ดาว ทำไมมาช้าจัง เขาเริ่มประมูลไปจนจะหมดอยู่แล้ว” พิมพ์ขวัญผู้รับหน้าที่หัวเรือใหญ่ในการดูแลงานประมูลวันนี้ เอ็ดตันที่เพื่อนสาวตัวดีเพิ่งโผล่หน้ามา

นางแบบสาวในชุดเดรสดำสนิทที่ปิดข้างหน้ามิด แต่เปิดหลังหมด เผยให้เห็นแผ่นหลังขาวเนียนตัดกับสีของชุด ผมยาวตรงถูกรวบตึงไว้กลางศีรษะ และปล่อยปลายให้ตรงลงตลอดแนวแผ่นหลัง เพิ่มความโดดเด่นให้เมกอัปลุคโฉบเฉี่ยวบนใบหน้า และคอมพลีตลุคด้วยคลัตช์จากแบรנדดังในมือ ดึงเอาทุกคนที่เธอเดินผ่านให้หันมองราวกับต้องมนตร์สะกด เธอกลอกตาเล็กลงก่อนตอบ

“ก็รถมันติด นี่ก็รีบสุดชีวิตแล้ว แล้วก็ไม่ต้องห่วงเลยพิมพ์ภาพวาดของอีตาทอมหน้าจืดที่แกจะให้ฉันประมูล ฉันเห็นในเพจแล้ว ภาพแบบนั้นไม่มีใครแย่งฉันประมูลหรอก เริ่มต้นสองพันเหวอ ฉันให้เต็มที่ไม่เกินห้าหมื่น”

“ที่ฉันให้แกร็บมาเนียไม่ใช่เรื่องนั้น แต่โน่น!” เจ้าแม่อีเวนต์พยักพยเปิดให้เพื่อนสาวมองตาม

เกล็ดดาวเบิกตากว้างทันทีเมื่อเห็นเป้าหมายที่เพื่อนว่า “นั่งเมษา! ไอ้พิมพ์ ทำไมแกไม่บอกว่าจะมางานนี้ด้วย”

“บอกอะไรล่ะ ก็ตอนแรกที่เชิญไปนางบอกไม่ว่างมา และนี่ก็คงเห็นในเพจมั้งว่าแก่จะมา ถึงได้รับแจ้งมา แคมไไล์เอากา์ดแต่งงาน แจกไปทั่วทั้งงานแล้วเนี่ย”

เกล็ดดาวเบะปากอย่างเสียอารมณ์

“นั่งนี้มันจึกไม่เล็กจริงๆ เลยนะดาว” ลิลลี่ที่เพิ่งเดินตามมา สมทบออกความเห็นบ้าง

“เออ ว่าแต่ไหนอะหมอธัช ขอเจตตัวเป็นๆ หน่อยเหอะ” เกล็ดดาวละประเด็นตรงหน้าก่อน เพื่อมุ่งประเด็นไปที่จุดมุ่งหมายหลักที่ทำให้เธอต้องรีบกุ๊กจ๊อออกจากแคตวอลค์มาปรากฏตัวอยู่ที่นี่

“ยังไม่มาเลยแก”

คำตอบจากพิมพ์ขวัญทำให้สาวเจ้าโวยวายขึ้นมาทันที “ไหนแกบอกว่าจะมาแน่นอนไง”

“เขาบอกว่ามาแน่ แต่ช้าหน่อยเพราะว่ามีเคสผ่าตัด เห็นคุณย่าพิมพ์เพราะว่าจัน เนี่ยสาวๆ เขาถามหากันทั้งงานเลย”

“ส่วนลำดับต่อไปจะเป็นผ้าคลุมไหล่แอร์เมสของ คุณเกล็ดดาว อัครเมฆินทร์ ราคาเริ่มต้นที่หนึ่งหมื่นบาท” เสียงจากพิธีกรบนเวทีทำให้สามสาวต้องพับทสนทนาเอาไว้ก่อน แล้วหันไปให้ความสนใจต้นเสียงแทน

เมื่อแสงสปอตไลท์ฉายลงมาบนเรือนร่าง เกล็ดดาวจึงยืดอกอย่างสง่าก่อนจะโปรยยิ้มไปรอบตัว และไม่ลืมหันไปจิกกλό้งที่คอยเก็บภาพบรรยากาศในองศาของใบหน้าทีเรียกว่า ‘มูมหากิน’

“สองหมื่นคะ” เสียงหญิงสาวในชุดเดรสสีเหลืองอ่อนดังขึ้นจากมุมหนึ่งของห้อง เกล็ดดาวหันมองแล้วยิ้มให้เธอเชิงขอขอบคุณ

“สามหมื่นบาทคะ” เสียงคุ่นทุที่แทรกขึ้นดังเกล็ดดาวให้หันมองตาม แล้วก็ต้องหลุดปากออกมาคำโต

“เฮ้ย นั่งเมษา...”

มุกมณีที่เพิ่งเดินเข้ามาร่วมวงยกคัลด์ซีในมือขึ้นป้องปาก แล้วกระซิบกระซาบข้างหูเพื่อน “นั่งเมฆามันจะเอาของแกไปทำไม”

“จะไปรู้เหวอ ทำคุณไสยมั่ง”

“ฉันว่ามันอาจจะเอาไว้กระที่บๆ ระบายอารมณ์อะไรอย่างงี้ก็ได้”

“พูดซะเห็นภาพเลยไอ้สี่ แต่ก็มิเหตุผล” พิมพ์ขวัญเสริม

“แต่ที่แน่ๆ ฉันให้นางสอยของฉันไปไม่ได้เด็ดขาด”

“ห้าหมื่นบาทค่ะ”

“ไปห้าหมื่นแล้วไอ้ดาว” ลิลลี่เริ่มร้อนรนไม่ต่างไปจากเจ้าของ

“หกหมื่นค่ะ”

“นั่งเมฆามันกล้าจ่ายหกหมื่นเลยเหวอ นี่ได้ปราคา ซาฟเฟียในสี่สวยๆ ไปนั่งเลยนะ” มุกมณีคอแบรนต์เนมเอ่ยสมทบ

“ความแค้นมันแพงกว่านั้นเยอะๆ” เกล็ดดาวพูดพร้อมตวัดสายตาไปยังสาวชุดเดรสสีแดงเพลิงที่จ้องจะฉกทุกอย่างที่เป็นของเธอไป

เมฆาแฉะเรียวกปากแดงฉานยิ้มตอบอย่างไม่ยอม

“หกหมื่นบาทครั้งที่หนึ่ง มีใครจะสู้ไหมครับ”

“แก ต้อสิ ออย่าให้มันได้ไป” นางแบบสาวเข่าแขนมุกมณี เมื่อเห็นว่าสถานการณ์เริ่มเป็นรอง

“เจ็ดหมื่นเลยเหวอ ไม่ไหวอ่ะ”

“หกหมื่นบาทครั้งที่สอง”

“เฮ้ย...” หญิงสาวเบิกตาโพลง

“หกหมื่นบาทครั้งที่สาม...”

เกล็ดดาวกัดฟันแน่น...ไม่นะ! ใครก็ได้ช่วยที

“หนึ่งแสนบาทครับ” เสียงปริศนามาจากคนที่เพิ่งเปิดประตูเข้ามา...แบบไม่ธรรมดา เพราะทำให้ทุกสายตามองไปที่เขาเป็น

ทางเดียว รวมถึงเจ้าของผ้าคลุมไหล่ที่กำลังถูกยื้อแย่งอยู่ด้วย มอง
อย่างเดียวไม่พอ ต้องบอกว่าอ้าปากค้างด้วยถึงจะถูก

“พระเอกที่ม้าขาวชัดๆ” ลิลลี่เอ่ยขึ้นเป็นคนแรก

เสียงของลิลลี่ไม่ได้เรียกสติเกล็ดดาวที่กำลังตกตะลึงให้รู้ตัว...

นึกว่าจะตกเหวไปแล้ว แต่ก็มีมือเขามาอุ้มเอาไว้...หน้าคู้่นๆ...ใครกัน

“ดาว คนนี้แหละ ไอเท็มของแก”

คำตอบจากพิมพ์ขวัญที่ยื่นหน้ามากกระซิบข้างหูราวกับอ่านใจ
เธอได้ ช่วยดึงวิญญาณที่หลุดไปของเกล็ดดาวให้กลับเข้าร่าง ‘ไอเท็ม?’
หมายถึงอีตาดมอหน้าจืดนั้นหรือ ถึงว่าหน้าคู้่นๆ ดูดีกว่าในรูปอย่าง
ที่ลิลลี่บอกจริงๆ แต่ยังไงก็...

“ไอ๊ะ! ถ้าจะตีขนาดนี้ ไปอยู่เมืองจีนเหอะ”

“ไอ้ดาว เสียงดัง” มุกมณีเอ็ดลอดไรฟัน

“ไอ้ หมอรัชชของเราเนี่ยเอง มีใครจะสู้ใหม่ครับ หนึ่งในแสนบาท”

“หนึ่งในแสนสองหมื่นคะ”

ที่ขนาดโดนดึงขึ้นมาจากเหวแล้ว ยายบ้าเมษายังไม่วายผลึก
เธอให้ตกลงไปอีก

“หืม ยังจะไผ่อีกนะ” ลิลลี่ว่าพร้อมแบะปากลอยๆ โดยไม่มอง
ไปทางเป้าหมาย...ลิลลี่ไม่กล้า ลิลลี่ไม่สู้คน

“อ้าว คุณเมษาให้หนึ่งในแสนสองหมื่น คุณหมอรัชชว่ายังไงครับ
สู้ใหม่ครับ”

สายตาของคนในงานพุ่งกลับไปชายร่างสูงในสูทสีดำที่มี
ใบหน้า...เรียบเฉย...ราวกับรอลุ้นคำตอบจากปากเขา

“สองแสนบาทครับ”

หึ! คนสวยๆ...ใครจะปล่อยให้ตกเหวง่ายๆ ละ เกล็ดดาวสะบัด
สายตาไปทางคู่อริพร้อมยกคิ้วให้เชิงเยาะเย้ย

“หุ่ย นางจัดหนักนะ” พิมพ์ขวัญคอมเมนต์พาลงหันมอง

เพื่อนสาวที่ตอนนี้กำลังเปิดสงครามเย็นกับอดีตเพื่อนรัก

“อ้าว มีใครสู้่อีกใหม่ครับ สองแสนบาทครั้งที่หนึ่ง...มีอีกใหม่ครับ สองแสนบาทครั้งที่สอง... และสองแสนบาทครั้งที่สาม เอกฉันทินะครับ ผู้ที่ได้ผ้าคลุมไหล่แอร์เมสของคุณเกล็ดดาวไปคือคุณหมอรัช หลานชายของคุณย่าพริ้มเพราะจากดีเอสพี คอนสตรัคชั่นนี่เองครับ ขอเสียงปรบมือด้วยครับ”

เสียงปรบมือดังเกรียวกราวพร้อมกับที่แสงสปอตไลท์ส่องลงมาที่ทั้งคู่ เกล็ดดาวพยักหน้าขอบคุณเล็กน้อยก่อนจะหันไปประสานสายตากับชายหนุ่มเจ้าของสายตาที่คาดเดาอารมณ์ได้ยากเพียง... เสี่ยววินาที ก่อนที่เขาจะหันกลับไปและทิ้งความประหลาดใจเอาไว้ให้เธอ

“แก็เห็นสายตานั้นไหม” มุกมณีซึ่งจับความผิดปกตินั้นได้ไม่ต่างจากเกล็ดดาวและคนอื่นๆ ในกลุ่มโพล่งขึ้น

เมื่อสี่สาวมองตาและเข้าใจกันโดยไม่ต้องเอ่ยปาก มุกมณีจึงนัดแนะต่อ “เดี๋ยวละงานนี้เจอกันที่คอนโดฯ ฉันทิน มีเรื่องให้พูดกันต่อทั้งคืนแน่!”

“เฮ้ย! พวกแก เรามัวแต่คุยกัน เขาประเมินสภาพของหมอรัชชไปกันถึงไหนแล้ว” พิมพ์ขวัญที่ตั้งสติได้ก่อนรีบดึงให้เพื่อนๆ กลับเข้าแผนเดิม

“เดี๋ยวจันทินรอปิดจ๊อบที่เดี๋ยวละ เดี๋ยวนะ นี่ห้าหมื่นเหรอ” เกล็ดดาวผิดคาดเล็กน้อย ภาพวาดสีน้ำมันรูปแมวเหมียวเนียนะปาไปห้าหมื่นแล้ว ไม่จริงใช่ไหม

“ใช่สิ ชะนี่แย่งกันเกรียวเลย แกไม่เห็นเหรออะ”

คำตอบของพิมพ์ขวัญทำเอาเกล็ดดาวถึงกับต้องพ่นลมหายใจเมื่อได้ฟัง นี่นางแบบแถวหน้าต้องมายื้อแย่งผู้ชายหน้าจืดกับยายชะนีพวกนี้เหรอเนี่ย...คิดแล้วอยากเอาหัวโขกเข้าหน้าตายจริงๆ

“แปดหมื่นบาทครั้งที่หนึ่ง มีใครจะต่อไหมครับ”

เกล็ดดาวมองสถานการณ์อย่างพิจารณา พิมพ์ขวัญบอกว่าต้อง
ประมูลของของเขามาให้ได้เพื่อตีความสนใจ หรือไม่ก็เปิดทางให้ได้
คุยกัน...เอาก็เอาวะ “หนึ่งแสนบาทคะ”

“อ้าว คุณเกล็ดดาวให้หนึ่งแสนบาทครับ มีใครจะสู้ไหมครับ
หนึ่งแสนบาทครั้งที่หนึ่ง...หนึ่งแสนบาทครั้งที่สอง...หนึ่งแสนบาท
ครั้งที่สาม ขอเสียเปรียบมือให้คุณเกล็ดดาวด้วยครับที่ร่วมทำบุญกับ
เราในครั้งนี้”

แสงสปอตไลท์ถูกตบกลับมาที่นางแบบสาวและคุณหมอม้วน
อีกครั้ง และเขาก็มีปฏิริยาตอบกลับที่เหมือนเดิม ประสานสายตากับ
เธอเพียงเสี้ยววินาที และไร้อารมณ์เหมือนเดิม หน้าตึงเหมือนเดิม
เพิ่มเติมคือยื่นกอดอก...หึ! การกระทำเสถียรมากคะ ประมมือ

อิตาบันี่เป็นใคร ทำไมเขาถึงกล้าเมินสายตาเธอถึงสองครั้ง
สองครา นี้ เกล็ดดาว อัครเมฆินทร์ คนที่เดินไปทางไหนก็ตึ้งทุกสายตา
ให้หันมองมาที่เธอเป็นตาเดียว เขากลับเมินเธอได้อย่างไรกัน หน้าซ้ำ
เธอเพิ่งเสียเงินเป็นแสนเพื่อประมูลภาพวาดไร้สาระของเขา แต่อิตาบันี่
ดันไม่มีแม้แต่การแสดงความขอบคุณ

เกล็ดดาวสะกดอารมณ์ที่กำลังฟุ้งปรืดเอาไว้ หันไปรอยยิ้มให้แก่
คนรอบข้างอีกครั้ง ก่อนจะสูดหายใจลึกเต็มปอดแล้วหันกลับเข้ากลาง
วงเพื่อนพร้อมกับกรีดร้องลอดไรฟีน

“ลาก่อน เลดี้ดิวอร์สีใหม่! ถ้าไม่ใช่เพราะหมื่นล้าน ฉันจะไม่
วันทำแบบนี้ ฮึย...ย”

“น้องดาว เดี่ยวขอสัมภาษณ์หน่อยได้ไหมคะ” นักข่าวมากมาย
จากหลายสำนักข่าว ทั้งที่คุ่นหน้าคุ่นตากันดีและนักข่าวหน้าใหม่ต่าง
จ่อไมโครโฟนมาที่สาวร่างบางทรงสง่าในเดรสสีดำ แม้จะเหน็ดเหนื่อย
มาทั้งวัน แต่นางแบบสาวก็ยิ้มรับอย่างเต็มใจ เพราะเกล็ดดาวเข้าใจ

ดีว่าการให้สัมภาษณ์คือหน้าที่หนึ่งในฐานะคนของประชาชน

“ที่น้องดาวกับหมอล็อตต่างประมวลของกันและกันนี้...มีอะไรในกอไผ่รีเปล่าคะ หมายถึงว่ารู้จักกันเป็นการส่วนตัวรีเปล่า”

มุขมณีนี้สมกับเป็นบรรณาธิการบริหารของนิตยสารยอดฮิตจริงๆ คาคดาแมน้อย่างกับมีญาณทิพย์ เกล็ดดาวอมยิ้มพลางคิดถึงคำพูดเมื่อครู่ของเพื่อนสาว

“ไอ้ดาว ถ้านักข่าวถามว่ากับหมอล็อตมีซั่มติงกันรีเปล่า ให้แกปฏิเสธไปเลยนะ”

“อ้าว ทำไมล่ะ เราควรจะใช้โอกาสสร้างกระแสไม่ใช่หรือ เพื่อจะมีคู่แข่งคู่แข่งนี่”

“ยังก่อน ยังไงสื่อก็อยู่ในมือเรา จะใช้ตอนไหนก็ได้ แต่ถ้าแกใช้ตอนนี้นอกจากจะทำให้โก่ตื่นแล้ว แกแน่ใจได้ยั้งว่านังเมษาจะไม่ได้ทำอะไรเลย มันยิ่งอยากได้ของของแกอยู่”

“เออ ก็จริงของแก”

“นั่นแหละ ตอนนี่เราต้องย่องให้เงียบที่สุด เมื่อได้จังหวะก็ตะปบเลย ไม่มีพลาด”

“โห ปริมาจารย์ขนาดนี้ ไม่น่ายังอยู่บนคานเลยนะ”

“ไอ้ดาว...”

“เก้าล้อเล่น”

“ดาวกับหมอล็อต เราไม่ได้รู้จักกันเป็นการส่วนตัวหรอกคะ นี่เราก็เพิ่งเคยเจอกันครั้งแรก”

“แล้วทำไมน้องดาวถึงเลือกประมวลภาพของคุณหมอล็อตคะ”

“อ้าวดาว มาอยู่นี้เอง ตามหาซะทั่วงานเลย” ยังไม่ทันที่เกล็ดดาวจะได้ตอบคำถาม ฐุพิษชุดสีแดงก็เดินตรงเข้ามาแย่งซีนเธอเสียก่อน

“สวัสดิ์คะพี่ๆ นักข่าว ขอโทษนะคะที่ต้องแทรกสัมภาษณ์นิดนึง

พอดีเมจจะเอาการ์ดแต่งงานมาให้ดาวนะค่ะ...ดาวเป็นเพื่อนของเราทั้งสองคน ยังไงดาวต้องไปให้ได้นะ” เมษาหันมาจิบปากจิบคอพูดกับเธอพร้อมกับยัดการ์ดแต่งงานใส่มือเรียวยสวย ก่อนจะตบท้ายด้วยรอยยิ้มรสสตรีว่เบอร์รี่

แม่เกลียดดาวอยากจะทำกรีดใส่หน้าอีกฝ่ายใจจะขาด แต่ก็ต้องหยุดอารมณ์เอาไว้ เพราะเธอรู้ว่านี่เป็นแผนยั่วโมโหให้เธอปรี๊ดแตกต่อหน้านักข่าว นี่! ไม่สำเร็จหรอก...หญิงสาวฉีกยิ้มกว้างก่อนหันไปเอ่ยตอบ

“ไม่พลาดแน่นอนนะจ๊ะ เพื่อนรักทั้งสองร่วมหอลงโลง อู๊ย! ลงโรงด้วยกันทั้งที ดาวไปอยู่แล้วจ๊ะ”

เมื่อโดนตอกกลับกลางวงสัมภาษณ์ เมษาจึงตัวตึงสยดหายตาที่มีไฟลุ่มอยู่ในดวงตาคู่นั้นไปให้ แต่คู่สนทนากลับยกคิ้วพร้อมกับส่งยิ้มมุมปากให้อย่างผู้กุมชัยชนะ

“แล้วเรื่องภาพวาดลูกแมวของคุณหมอม นื่องดาวจะว่ายังไงคะ” นักข่าวคนหนึ่งถามย้ำคำถามเดิมอีกครั้ง เมื่อรับรู้ได้ถึงรังสีร้อนระอุที่กำลังก่อตัวขึ้น

เกลียดดาวเบนความสนใจไปที่คนถาม ก่อนใบหน้าสวยจะฉีกยิ้มเมื่อคิดอะไรบางอย่างได้ ‘ตาฉันมันงะนะ นิ่งเมษา’

“ก็น่ารักดีไม่ใช่หรือคะ ที่จริงแล้วดาวเป็นคนรักสัตว์ค่ะ ขนาดงูพิษ...ดาวยังเคยคบเป็นเพื่อนเลย...จริงไหมจ๊ะเมษา”

คนถูกเรียกชื่อถึงกับหน้าเหลือเมื่อโดนจู่โจมกลับแบบไม่ได้ตั้งตัว และแน่นอนว่าความสนใจของนักข่าวเบนกลับมาที่เธอด้วย

“เอ่อ...เอ่อ เมขอตัวก่อนดีกว่านะค่ะพอดีต้องไปแจกคนอื่นอีกหลายคนเลยนะค่ะ”

เมื่อไม่รู้จะตอบคำถามที่แฝงการประชดประชันอย่างไรดี เมษาจึงต้องรีบตัดบทแล้วฝ่าออกจากวงล้อมนักข่าวไปอย่างรวดเร็ว แต่ก็

ไม่วายหันมาส่งสายตาอาฆาตที่บอกเป็นนัยว่า สงครามครั้งนี้ไม่จบลง
ง่ายๆ แน่

เกล็ดดาวเสยะยืมที่มุมปาก “หึ นี่กว่าจะแน่ แบบนี้สีภาพใบละ
แสนค่อยคืบค้ำขึ้นมาหน่อย’

“อ้าว คุณหมอรัชมาพอดี ขอสัมภาษณ์คู่กับน้องดาวได้ไหมคะ”
นักข่าวหนึ่งในวงล้อมทักขึ้นเมื่อเห็นชายร่างสูงในชุดสูทสีดำเดินผ่าน
มา และนั่นทำให้คนที่กำลังถูกสัมภาษณ์อยู่ต้องปลีกตัวออกจาก
สงครามเย็น และส่งความสนใจไปให้...เหยื่อ บ้า...แรงไป เรียกว่า...
เป้าหมายก็พอ

คนถูกเรียกหันมองตามเสียง ก่อนจะเบนสายตามาประสาน
สายตากับนางแบบสาวที่ยืนอยู่ และก็เป็นอย่างที่คิด ชายหนุ่มถอน
สายตาออกจากเธอเพียงไม่กี่วินาทีหลังจากนั้น

“ผมขอตัวละกันนะครับ ขอโทษจริงๆ ผมไม่มีอะไรจะให้
สัมภาษณ์” ว่าแล้วก็เดินหลบฝูงชนออกไปโดยไม่รอฟังคำตอบรับ

เกล็ดดาวยื่นมองแผ่นหลังของคนที่ย่างออกไปพลาถคิดถึงคำพูด
ของพิมพ์ขวัญที่บอกให้ประมวลของของเขาเพื่อถึงความสนใจ หรือ
เปิดทางให้ได้คุยกัน

เหอะ! จะได้รู้จักกันเพิ่มเหร้อ สิ่งเดียวที่รู้เพิ่มขึ้นมาจากการ
เสียเงินหนึ่งแสนคือ...นอกจากหมอนี้จะหน้าจืดแล้ว...ยังหน้าเดียว
อีกด้วย โวะ!

5

ณ คอนโดฯ หอรัชนีลีบห้าใจกลางกรุงเทพฯ

“พวกแกว่าหมอรัชนีมีเหตุผลอะไรที่ต้องประมูลแอร์เมสของ
ไอ้ดาวแบบทุ่มสุดตัวขนาดนั้น แต่...ไม่สนใจไอ้ดาวเลย”

สาวเจ้าของห้องยังอยู่ในชุดเดรสเกาะอกสีเนื้อที่ตอนนั้นถูกคาด
ทับด้วยผ้ากันเปื้อน และรวบผมประบ่าขึ้นเพื่อความทะมัดทะแมงใน
การจัดของขบเคี้ยวเล็กๆ น้อยๆ ออกมาต้อนรับแขกขาประจำทั้งสาม
ของที่นี่

“จริง ฉันทงมาก อะไรคือการที่นางลงทุนเปย์สองแสน แต่สบตา
ฉันด้วยใบหน้าที่ตั้งมาก คืออะไร? ต้องการอะไรค้า” เกล็ดดาวที่นั่ง
ไขว่ห้างอยู่บนเก้าอี้สูงของเคาน์เตอร์ครัวพูดถึงการทุ่มเงินสุดตัวอย่าง
ไม่รู้จุดประสงค์ของเป้าหมาย พลางโคลงแก้วไวน์แดงในมือไปด้วย

“นั่นนะสิ ถ้าคิดว่าเขาแค่อยากได้ของโดยไม่ได้สนใจว่าเป็นของ
เกหรือของใคร มันไม่ดูตลกไปหน่อยหรือที่เขายอมจ่ายเงินสองแสน
ซื้อของราคาหมื่นกว่าบาทเนี่ย” พิมพ์ขวัญที่กำลังยืนอุ้งไม้ไผ่รอกอยู่
หน้าเตาไม้โครเวฟหันมาสมทบ และลิลลี่ที่ง่วนอยู่กับการเสือกเครื่องดื่ม
จากตู้เย็นก็พยักหน้าตามอย่างเห็นด้วย

“ประเด็นที่หนึ่ง นางมีชะนี แล้วชะนีก็อยากได้ของของแก”

มุกมณีว่าขณะวางจานอาหารลงบนเคาน์เตอร์

“แต่แม่ฉันบอกว่าเขาโสด แม่ฉันไม่น่าซื้อมูปลาดนะ”

“ฉันก็ว่าเขาโสด” ลิลลี่ผู้ไม่ถูกกับแอลกอฮอล์ออกความเห็น
ก่อนจะเปิดกระป๋องน้ำอัดลมแล้วยกขึ้นดื่ม

และเมื่อลิลลี่... ที่รู้จักกับหมอรัชเป็นการส่วนตัวยืนยันด้วย...
ทั้งสี่จึงปรึกษากันผ่านสายตา และลงความเห็นว่าประเด็นนี้ปิดตกไป

“นั่นก็ประเด็นที่สอง นางเป็นแฟนแอร์เมส และนางก็อยากได้
ลายนี้มาก เพราะถ้าให้จ่ายเงินสองแสนชื่อของที่ยอยากได้มาก สำหรับ
ทายาทหมื่นล้าน มันก็ซื้อได้ปะ”

“อืม... ชื่อนี้ฟังดูมีเหตุผล” พิมพ์ขวัญเห็นด้วยกับคำพูดของ
มุกมณี พลังเดินมานั่งข้างเกสต์ดาวพร้อมกับงานได้กรอก ก่อนจะ
เอ่ยต่อ “แต่ถ้านางเป็นแฟนแอร์เมส นางก็...”

สี่สาวเบิกตาโหลงก่อนจะประสานเสียงพร้อมกัน “เอ ศุภชัย!”

“เฮ้ย! นางจะเป็นแก๊งเหรอก” เกสต์ดาวยกมือขึ้นปิดปากอย่าง
ตกตะลึง

“แต่ดูไม่ออกเลยนะ” มุกมณีที่ยังอึ้งไม่หายเอ่ยขึ้นบ้าง

พิมพ์ขวัญที่สับสนไม่แพ้กันหันไปหาตัวช่วย “อิลี่ว่าไง”

“จะบ้าเหรอก เขาไม่แก๊งแก ฉันทคอนเฟิร์ม”

“อิลี่บอกไม่แก๊ง ดาว”

นางแบบสาวกลอกตาก็จะวางแก้วไวน์ในมือลง “แกเชื่ออิลี่
เหรอกพิมพ์ แกจำผู้ชายคนล่าสุดที่อิลี่เฟิร์มว่า แมน-ทั้ง-แท้ ได้ปะ คน
ที่เราเจอในงานเดินแบบของอีเวนต์ที่แกจัดอะ แกลองเปิดไปดูในไอจี
ตอนนี้สิ”

ไม่ใช่แค่พิมพ์ขวัญ แต่เพื่อนอีกสองคนก็พากันหยิบสมาร์ตโฟน
ขึ้นมาทำตามที่เกิดดาวว่า... ก่อนเจ้าตัวจะขยายความเพิ่ม

“ไม่ต้องอะไรมาก แกดูรูปล่าสุดของนาง ดูองศาการจิกกล้อง

กับระดับการกรีดนิ้ว คือถ้าจริตผู้ชายจะเบอร์นั้นนะ...มาเอามดลูกอ๊อี่ไปเหอะ!”

“ฉันว่าสภาพแบบนี้มดลูกคงไม่ต้องแล้วละ ปานนี้โดนเบิกเนตรเป็นยอดชชายไปแล้ว แฮ้อ...เสียดายของวะ”

คำพูดตัดพ้อของพิมพ์ขวัญเรียกเสียงหัวเราะของเพื่อนออกมาได้ เพราะทุกคนรู้ว่าประวัติการ ‘นก’ หรือที่เข้าใจง่าย ๆ ว่า ‘ชวดผู้ชาย’ ของเพื่อนคนนี้เป็นเรื่องขนาดไหน

“แต่คนนี่ไม่แก้งจริง ๆ ฉันรู้จักเขามานานแล้ว” ลิลลี่ยังคงยืนยันคำเดิม แต่ก็ยังไม่ทำให้เกิดดาวเชื้อคำพูดของยายหมวยเพื่อนรัก

“นี่อ๊อี่ รู้จัก-นาน ไม่ได้เท่ากับ ไม่เป็น-แก้ง โอเค? เขาอาจจะเพิ่งรู้ว่าชอบขึ้นรถไฟฟ้าสายสีม่วงเมื่อวานนี้ก็ได้”

“จ้ะเน๊บบ้าง” เมื่อมุกมณีเห็นว่าประเด็นนี้คงไม่จบง่าย ๆ เธอจึงต้องหาตัวช่วย ร่างบางเดินไปปิดจอทีวีให้หันมาทางโซนครัว ก่อนจะฉายภาพถ่ายของงานวันนี้ที่เพิ่งได้รับอีเมลจากทีมข่าวของนิตยสารของเธอให้ปรากฏบนจอทีวี

“พอดูรูปชัด ๆ เขาก็หล่อตึนะ หล่อมากชะด้วย อย่างกับพระเอกซีรีส์เกาหลีเนาะ” บรรณาธิการสาวว่าหลังจากเดินกลับไปรวมกับกลุ่มเพื่อน

เกล็ดดาวมองคนพูดด้วยสายตาดาวาหวาดระแวง ก่อนจะพูดสิ่งที่คิดบ้าง “โอ๊ย...ย ซึ่งซีรีส์อะไร ฉันว่าเขาดีมาก ตีชนิดที่ว่า...เห็นหน้าแล้วหิวเปิดปากกึ่งเลย”

“นี่ก็พูดซะเห็นภาพเลย” พิมพ์ขวัญอดไม่ได้ที่จะหัวเราะอรรถรสทางสีหน้าของเพื่อน

มุกมณียังไม่ละสายตาดูจากจอทีวีหรือตาเชิงพิจารณา “ฉันว่า... แวดตานางดูไม่แก้งเลยนะ”

“แต่หน้านางใสมาก” ความเห็นของเกล็ดดาวทำให้ทุกคนต้อง

พยักหน้าตาม “ดูยากอ่ะ”

“ถ้าอย่างงั้นเราก็ต้องพิสูจน์” แล้วทุกสายตาก็ละจากจอทีวีไปรวมอยู่ที่เจ้าแม่แผนการ “แกต้องเข้าใจเขามากกว่านี้ดาว ถ้าเป็นแก๊ง...แกก็สอยมาเป็นเพื่อนสาวซะแล้วเปลี่ยนเป้าหมาย แต่ถ้าไม่ใช่...ค่อยเดินหน้าต่อ”

“โอ้โฮ พุดง่ายเนาะ ให้ฉันเข้าใจเขามากกว่านี้ นี่เสียเงินไปแสนนึง เขามองหน้าอยู่สามวิ สามครั้ง รวมเป็นแก้ววิ ค่าตัวนางนี้แพงกว่าอัม พัชราภาอีกนะ แล้วจะให้ฉันไปเข้าใจเขามากกว่านี้ไม่ต้องทุ่มเงินเป็นล้านเลยเหรหะคุณพิมพ์วิญญ์”

“แต่ครั้งนี้ไม่ต้องแล้ว แผนใหม่ เอาแบบละครไทยเลย”

“แกจะให้ไอ้ดาวไปมอมยาแล้วลากเข้าห้องเหรหะ” ดวงตาสามคู่สะบัดไปหาลิลลี่ทันที

“อีลี! รถชนพอไหม”

“รถชน? หมายความว่าไง” เกล็ดดาวที่เริ่มหวาดระแวงโพล่งคำถามไปที่พิมพ์วิญญ์

“ก็ให้อีลีไปหาทะเบียนรถเขามา แล้วแกก็ไปดักรอแถวบ้านเขา พอเขาขับมา แกก็แก๊งชนรถเขาไปเลย ไม่ต้องชนจริงๆ ก็ได้ เอาแค่แบบจ๊ิบๆ กันก็พอ”

“จ๊ิบกัน!” นางแบบสาวเบิกตาโพล่ง เพิ่งเจอกันครั้งเดียว จะให้จวบเลยเหรหะ ออกตัวแรงไปไหมเนี่ย

“ฉันหมายถึงรถจ๊ิบกัน ไม่ใช่แก๊งกับเขา นี่ก็ไปไกลอีกคนละ”

“มันต้องทำขนาดนั้นเลยเหรหะ” เสี่ยงเกล็ดดาวอ่อนลงเมื่อภาพแผนการที่เพื่อนพุดเริ่มก่อตัวขึ้นในหัว

“ก็ในเมื่อในสถานการณ์ปกติเขาไม่ยอมคุยกับแก มันก็ต้องให้อยู่ในภาวะคับขันแบบนี้แหละ ยังไงเขาก็ต้องคุยกับแก เช็อลลี”

“แต่ใช่เจ็ยวลูกสาวฉันจะเป็นรอยนะ ขับมาไม่เคยมีรอยขีดข่วน

เลย”

“เอานะดาว มันซ่อมกันได้ แค่เฉี่ยวๆ เอง ยังไงรถแกก็ประกัน
ชั้นหนึ่ง”

“เอางั้นเลยหรือ ไข่เจียวเลยนะ” สวาร์ร่างบางทวนถามอย่างไม่
ค่อยอยากจะใช้แผนนี้เท่าไร

มุกมณีนั่งเห็นด้วยกันแผนนี้บีบไหล่เพื่อนเพื่อให้กำลังใจ “ไข่เจียว
ต้องเข้าใจว่าแกต้องหาตัว”

“ฮึก ก็ได้ ฮือ...”

นางแบบสาวหน้าสลด ถึงแม้จะตบตกลง แต่ในใจก็ยัง
หวาดหวั่น นี่รถสุดรักสุดหวงเลยนะ มดไม่ให้โต ไรไม่ให้ตอม แค่นก
มาขี้ใส่ก็โกรธแทบอยากจะทำตามไปยิงทิ้ง แต่นี่จะให้ตั้งใจเอารถไปชน
จะรอดไหมเนี่ยเกลียดดาว

“คุณย่ากลับมาถึงแล้วใช่ไหม” ธัชเอ่ยถามเด็กรับใช้สาว
วัยแรกรุ่งที่ออกมาเปิดประตูบ้านให้หลังกลับจากงานประมูล แม้ว่า
จะไปงานเดียวกัน แต่เพราะเขาตามไปหลังจากเสร็จงานที่โรงพยาบาล
จึงกลับมาบ้านด้วยรถคนละคันกับคุณย่า

“ถึงสักพักแล้วค่ะคุณธัช”

ชายหนุ่มพยักหน้ารับพร้อมกับเดินนำเข้าบ้าน ก่อนจะหันกลับมา
เพราะนึกอะไรบางอย่างขึ้นได้

“เออฝน แล้วธัชกลับมาอนบ้านรีเปล้า”

“กลับค่ะ ตอนนี้อยู่เล่นเกมอยู่ในห้องที่ไว้กับคุณธามค่ะ”

“ขอบใจมาก งั้นฝากนี่ขึ้นไปเก็บบนห้องทีนะ”

ธัชส่งสกุทตัวนอกที่พาดไว้กับท่อนแขนพร้อมกับกระเป๋างาน
สีดำให้คนที่ยืนรออยู่ ก่อนจะเดินแยกออกมาเพื่อไปจัดการธุระของตน
ร่างสูงเดินผ่านโถงของบ้านที่ตอนนี้เปิดไฟอยู่เพียงไม่กี่ดวง

เพราะคนอื่นแยกย้ายกันเข้าห้องส่วนตัวไปหมด ยกเว้นแต่เจ้าของเสียง
อะอะไวววายที่ลอดออกมาจากห้องทีวี ซึ่งดังลอยผ่านทางเดินมา
จนถึงโถงใหญ่ของบ้าน

หมอหนุ่มเดินตามเสียงนั้นไปพลางคิดถึงสายจาก ‘ธารินทร์ธาร’
หลานสาวอีกคนของคุณยายที่โทร. เข้ามาเมื่อตอนหัวค่ำ

‘ครับ ว่าไงครับน้ำ’

‘พี่หมอจะไปงานประมูลของคุณยาพริ้มเพราะด้วยใช่ไหมคะ’

‘อ้อใช่ครับ นี่พี่อยู่ทำงานแล้วครับ น้ำมีอะไรรีบเล่า’

‘เอ่อ คือน้ำ...น้ำ’

‘อยากได้อะไรละสิเรา งานนี้ของดาราเต็มเลยนี่’

‘พี่หมอรัชชั้รู้ใจน้ำที่สุดเลย ไม่เหมือนพี่ธีร์ โตมาด้วยกันแท้ๆ
น้ำขออะไรนะก็อ้าแต่ทหารเงินเดือนน้อยตลอดเลย’

‘ไหนๆ ก็ใกล้วันเกิดน้องสาวคนเดียวของพี่แล้ว อยากได้อะไร
ว่ามาเลย’

‘จริงนะ! งั้นน้ำจัดเต็มเลยนะ’

‘ครับ’

‘น้ำอยากได้ผ้าคลุมไหล่ของคุณเกล็ดดาวคะพี่หมอรัชชั้ น้ำเห็น
ในเพจของงาน’

‘คุณเกล็ดดาวเหรอ’

‘ใช่คะ คุณเกล็ดดาวที่เป็นนางแบบ ที่สวยๆ อ่ะ น้ำอยากได้ของ
เขามาก...ก แอ้งซิงมาให้ได้นะคะพี่หมอรัชชั้ เดี่ยวน้ำส่งรูปของไปให้ดู
ในไลน์นะ’

‘ครับ พี่จะพยายามนะ’

‘อ้อ อีกเรื่องนึง ฝากถ่ายรูปพี่เกล็ดดาวมาให้น้ำด้วยสิ ได้ไหม
คะ’

‘อืม เรื่องถ่ายรูปพี่ขอละกันนะ พี่ไม่ถนัด’

‘โอเคค่ะ งั้นเอาแต่ของก็ได้ ลู๊ๆ นะคะพี่หมอรัช’

‘ครับ’

รัชเดินมาหยุดหน้าห้องที่วี คิดทบทวนเรื่องในหัวอีกครั้งหนึ่ง นานแล้วเหมือนกันที่เขาไม่ได้เจอธารินทร์ธาร โตเป็นสาวมหา’ลัยแล้ว คงจะเปลี่ยนไปเยอะเลย ไม่รู้เรียนเป็นอย่างไรบ้าง เขาก็หมองมองกล้อง สีเหลืองสีส้มในมือ...ของขวัญวันเกิดที่อยากจะทำเอาไปให้เธอด้วยตัวเอง แต่ดูตารางงานของเขาแล้ว เวลากินข้าวยังแทบจะไม่มีไม่ว่าจะคิดอีกกี่ทีลบ สุดท้ายก็ต้องถอนหายใจ เฮ้อ...ฝากธีร์ไปละกัน

เมื่อคนตัวสูงเปิดประตูบานตรงหน้า ภาพที่เขาเห็นคือน้องชาย ผาแผ่ทั้งสองในชุดนอนแบบเดียวกันแต่คนละสี กำลังพาดฟันกันด้วย เกมฟุตบอลยอดฮิตชนิดที่ว่าไม่มีใครยอมใคร เหมือนสมัยเด็กๆ ที่พวกเขาสามารถรวมตัวกันตอนปิดเทอมไม่มีผิด

รัชมองภาพนั้นแล้วยิ้มเล็กน้อยก่อนจะเดินเข้าไปหาธีร์ใน ชุดนอนสีน้ำเงิน ที่กำลังอินไปกับเกมไม่น้อยไปกว่าชายในชุดนอน สีน้ำตาลอย่างธาม

“ส่งไปให้ไผ่ครับ สไลด์เข้าไป แล้วยิง! โอ้โห! ตุงตาข่าย ประตูแรกของไผ่หอมก หนึ่งนาทีเท่านั้น” แล้วทีมน้ำเงินก็นำไปก่อน แต่มี หรือที่ทีมน้ำตาลจะยอมน้อยหน้า

“โห พูตมากวะ เดี่ยวโชว์ให้ดู นี่เลยครับ มาแล้ว หมากผู้ไม่เกรงกลัวต่อความสิ้นของสนาม เปิดข้ามไปฝั่งโน้นให้ณเดชน์ ณเดชน์ยิง!...ติดหน้าแข้งชาวบ้านเขา พระเจ้าจอร์จ”

“โหย อ่อนว่ะ”

“เออ เดี่ยวดูๆ”

“ธีร์” รัชเดินมาหยุดข้างโซฟาที่ทั้งสองนั่งอยู่คู่หนึ่ง ก่อนจะหา จังหวะแทรกจนได้

“หือ?” ธีร์ขานรับโดยไม่ละสายตาไปจากทีวี

“ฝากให้น้ำหน่อย”

“เฮ้ย อย่าโหม่งๆ อย่า! อื้อหือ! มันเสียวสันหลังเหลือเกิน”

“ฟังอยู่ไหมเนี่ย”

ทหารหนุ่มที่กำลังทำตัวเหมือนนักฟุตบอลทีมชาติหันมองกล่องที่อยู่มือคนถามเพียงเสี้ยววินาที ก่อนหันกลับไปมองทีวีพร้อมกับเอ่ยตอบ “เออ ฟังอยู่ กล่องอะไรวะ”

“ผ้าคลุมไหล่ น้ำฝากประมุขมา”

“อ้าว แล้วแกไม่ไปงานประมุขวะธาม” ธีร์หันไปถามแฝดน้องคนข้างๆ บ้าง เพราะปกติมักจะเป็นธามที่ไปออกงานสังคมต่างๆ

“ไหลยาวๆ ส่งให้เพื่อน แล้วจัดเต็มซ้าย สุดยอด! โหย กางเกงนี่เปื้อนโคลนเลยอย่างกับขี้แตก”

“พอสก่อนไหม”

สองหนุ่มเงยหน้าขึ้นมองคนถามพร้อมกันโดยไม่ต้องส่งสัญญาณ แล้วก็เหมือนทุกครั้ง...เสียงเรียบนิ่งของพี่ใหญ่มักหยุดทุกแมตช์เอาไว้ได้เสมอ

“เออๆ ธามๆ พอสก่อนดี”

“เมื่อไหร่จะไรนะ” ชายในชุดนอนสีน้ำตาลหันมาถามแฝดพี่ทั้งสองอีกครั้ง

“ทำไมแกไม่ไปงานประมุขของคุณย่าวะ”

“ก็ใช้ธไปแล้วนี่ อย่างฉันเนี่ยมันต้องไปเดินแฟชั่น เปิดตัวสินค้า มอเตอร์ไซค์ อะไรอย่างงี้ นางฟ้าเน้นๆ...งานประมุข อื้อ...ไรสาระ” เมื่อสิ่งหนักเตะออกไป แคซาโนวาคนเดิมก็กลับเข้าร่าง

“แล้วงานเดินแบบ งานเปิดตัวสินค้า มอเตอร์ไซค์นี่มันสาระตรงไหนวะ” ทหารหนุ่มที่กอดปิ่นมากกว่ากอดสาวฯ ยังคงไม่กระจ่าง

“สาระแปลว่าหญิง”

“อ้อ” กระจ่างละ

“แล้วนี่ของใคร” ธานีหันไปถามพี่ใหญ่ที่ยืนอยู่

“ของน้ำ”

“หมายถึงว่าประมวลของใครมา นี่ก็พูดไม่รู้เรื่องเข้าไปทุกวัน”

“ของคุณเกล็ดดาว”

“เกล็ดดาวไปด้วยเหรอ รู้จักจะไป”

สีหน้าที่ออกกรสออกชาติเสียเหลือเกินของน้องชายทำเอาคนข้างๆ ออดถามไม่ได้

“แกรู้จักเหรอ”

“เคยเจอตอนไปดูเดินแบบที่หนึ่ง หน้าเป๊ะ หุ่นนี้เซ็กซี่มาก เรียกว่างานดี ให้สิบกะโหลกเลย จัดว่าเด็ด”

ด้วยคำคอนเฟิร์มของแคซาโนวาตัวพ่อที่ไม่ยอมให้เรตเต็มสิบกับใครง่ายๆ ถึงกับออกปากชมขนาดนี้ เรียกความคึกคักให้วงสนทนาชายโสดได้เป็นอย่างดี จนธีร์อดไม่ได้ที่จะขอคอมเมนต์จากอีกคนบ้าง

“งานดีจริงหรือวะธัช”

คนถูกถามนั่งคิดอยู่สักครู่ และแน่นอนว่าคนรอคำตอบทั้งสองลุ้นกันอย่างใจจดใจจ่อยิ่งกว่าแมตซ์หยุดโลกเมื่อตะกี้นี้เสียอีก ทว่าเขาได้เจอหญิงสาวที่ถูกพูดถึงอยู่ก็จริง แต่ก็ได้พิจารณารูปลักษณ์ภายนอกขนาดนั้น คำตอบที่ได้จึง...

“ไม่รู้”

สองหนุ่มหันมองหน้ากันทันที แล้วส่งสายตาที่เข้าใจตรงกันว่า ‘ไอ้เนี่ยมันหยุดโลกจริงๆ ด้วย’

“เออ ไปนอนเถอะไป” ธานีตัดบทเมื่อเข้าใจว่าคำตอบที่ได้ อาจเกิดจากการพักผ่อนไม่เพียงพอของหมอแปดพี่ และธัชก็ไม่ได้โต้แย้งอะไร

“ธีร์ ฝากให้น้ำด้วยนะ”

“เอออ” คนที่ผิดหวังกับคำตอบไม่แพ้กันตอบกลับไปแล้ว

“เปิดต่อเลยธาม ลูกเมื่อก็มันฟาวล์ชัดๆ แก่ชื้อกรรมการปะเนี่ย”
แม้รัชจะเดินออกจากห้องที่วีมาแล้ว แต่ก็ยังยื่นกอดอกมอง
ทั้งสองจากประตูด้วยสีหน้าครุ่นคิด จนฝนที่เดินผ่านมาร้องทัก

“คุณรัชมีอะไรไปเล่าคะ”

“เล่าหรวอก ฉันแค่กำลังคิดว่าฉันควรจะเป็นห่วงบริษัท หรือ
เป็นห่วงอนาคตของชาติก่อนดี”

คนพูดสายหน้าอย่างระอาพฤติกรรมของแผ่นดินทองทั้งคู่ ก่อนจะ
ผละจากคู่สนทนาแล้วเดินกลับขึ้นห้องนอน ทั้งให้ฝนยืนเกาหัวอย่าง
กังขาคำพูดทั้งท้ายที่หาที่มาที่ไปไม่ได้ ก่อนเด็กสาวจะพิมพ์ด้วยสีหน้า
งงงวย

“แต่ฝนว่าที่น่าเป็นห่วงมากกว่า ไม่ฝน...ก็คุณรัชเนี่ยละคะ...
เฮ้อ”

เช้าวันรุ่งขึ้น เกล็ดดาวที่เพิ่งกลับมาจากคอนโดฯ ของ
มุกมณีกำลังพาร่างที่เจ้าตัวบอกว่า ‘เย็น...แต่ก็นิดเดียวเอ็ง’ ขึ้นบันได
ไปยังห้องนอนของเธอที่ชั้นสองของคฤหาสน์หรูใจกลางเมือง และทันที
ที่เธอเปิดประตูห้องเข้าไป

“อ้าย คุณสา ไม่ได้นอนด้วยกันคืนนี้คิดถึงจังเลย เตี่ยวขอเมีย
อาบน้ำแป็บนึงนะคะ นอนรอไปก่อนนะคะ เตี่ยวออกมากอดให้ชื่นใจ
เลย” ว่าแล้วก็ทิ้งทุกอย่างลงบนเตียง ก่อนจะคว้าผ้าเช็ดตัวที่หอมฟุ้ง
ด้วยน้ำยาปรับผ้านุ่มกลิ่นโปรด แล้วเดินเข้าห้องน้ำไป

หนึ่งชั่วโมงต่อมานางแบบสาวเวอร์ชันสะอาดหมดจดก็ตั้งตัวนั่ง
ลงบนเตียงนอน พร้อมกับอุ้ม ‘อดัม’ แมวเหมียวพันธุ์สกอตติช โพลด์
ตาแป๋ว ขนสีเทาแซมขาว ‘สามี’ ของเธอนั่งวางบนตัก

หญิงสาวลูบไล้ตามแนวขนของอดัมสุดที่รักอย่างเบามือ พलग
มองตาละห้อยไปที่ภาพวาดสีน้ำมันที่เธอเพิ่งจะช่วงชิงมาอย่างกล้าก๊ลิ้น

ผืนใจในงานเมื่อคืนนี้

“แสนหนึ่ง...เฮ้อ” “ไม่รู้ว่านี่เป็นการถอนหายใจครั้งที่เท่าไรแล้วกับเรื่องนี้

“อดัมคะ ฐู๋ใหม่ ตอนนี่ชีวิตเมียเธอติสต์แตกขนาดซื้อภาพวาดใบละแสนแล้วนะ นี่ฉันมาถึงจุดนี้ได้ยังไง...เพื่อผู้ชายล้วนๆ ไม่มีจิตกุศลใดๆ ปนอยู่เลยจริงๆ” สวาร่างบางว่าพลางก้มลงมองแมวอ้วนบนตัก ก่อนจะมองกลับไปที่ภาพวาด

“แต่จะว่าไป เขาก็หน้าเหมือนเธอนะอดัม พันธุ์ก็น่าจะใช้ สีก็เหมือน จะต่างก็ตรงที่...แววดาตุเศร้าอะ” เธอวางสามีลงบนเตียงเพื่อลุกไปพินิจภาพดังกล่าวอย่างใกล้ชิด

“ถ้ารูปนี้นางวาดเองจริงๆ ฉันว่านางต้องมีปม เธอว่าไหมอดัม ถ้าชีวิตไม่มีปม วาดรูปเศร้าขนาดนี้ไม่ได้หรอก...เนาะ” เกล็ดดาวหันมาเรียกหาแรงสมทบที่นอนอยู่บนเตียง ก่อนจะหรีดตาลงขณะครุ่นคิด

“ส่วนปมของนางก็อย่างเช่น...นางอาจจะเจ็บโรคทางจิต คือแบบแก๊งที่ไม่แสดงอารมณ์เพราะกลัวเกิดริ้วรอยบนใบหน้า...อย่างนี้หรือไมก็...แก๊งซื่อจ๋าที่เห็นชะนี้สวยกว่าแล้วต้องเซ็ดใส่...อย่างนี้...หรือไมก็...” ยังไม่ทันที่หญิงสาวจะระบายความคิดในหัวออกมาได้หมด เสียงสั่นของโทรศัพท์ข้างตัวอดัมก็ดังขึ้นขัดจังหวะเสียก่อน แม่สาวนักวิจารณ์วาดสายตาหาต้นกำเนิดเสียง ก่อนจะเอื้อมมือคว้าแล้วกดรับอย่างรวดเร็ว

“ว่าไงคะลิลลี่”

“ดาว ฉันได้ทะเบียนรถเขามาแล้วนะ เช็กมาแล้วด้วย พรุ่งนี้หมอรัชเข้าเวรเช้า เขาก็น่าจะออกจากบ้านประมาณเจ็ดโมง แยกไปดักรอได้เลย เดี่ยวฉันส่งแผนที่บ้านกับรายละเอียดของรถไปให้”

“พรุ่งนี้เลยหรอ...เร็วจัง”

“จะจับผู้ชายนะ รอได้หรอ”

เกล็ดดาวเบะปากอย่างหมั่นไส้คำพูดที่ลอดโหดพิศุทธิ์มา “ที่
อย่างนี้จะเป็นการเป็นงานเชียวนะ”

“เออน่า ฉันแค่นี้ก่อนนะแก เดี่ยวส่งข้อมูลให้ ไว้คุยกัน”

ยังไม่ทันจะได้ตอบรับ ยายหมวยก็วางสายไป ไม่รู้รีบอะไร
นักหนา โทร. มาปาทินใส่แล้ววิ่งหนีไปซัดๆ

เกล็ดดาวมองสบตาเพื่อนคู่ใจข้างกาย “อึดัมคะ ถ้าพุงนี้ฉันจะ
พาไข่เจียวลูกของเราไปทำภารกิจใหญ่ที่เสี่ยงตายนิดนึง นิดเดียวเอง
อึดัมไม่ว่าไข่ใหม่... ฮี ฮี...ไข่เจียว เข้าใจแม่นะลูก ถ้าแม่ไม่ต้องหา
ผ้า แม่จะไม่มีวันทำแบบนี้!”

สาวร่างบางทิ้งตัวหงายหลังอย่างหมดเรี่ยวแรงลงบนเตียงนอน
นี่มันเวรกรรมอะไรของเธอกันล่ะเนี่ยถึงต้องมาทำอะไรที่ฝืนใจตัวเอง
ไปหมดแบบนี้ ไหนจะกระเป๋าแบรนด์ใหม่ที่มาเอาไว้ ไหนจะ
ลูกสาวสุดรักสุดหวง นี่เธอต้องแลกทุกอย่างกับ...อีตาหมอนหน้าจืด
คนนั้นหรือเนี่ย!

“โอ๊ย...อีต่อน่าตึง เอาความสุขในชีวิตฉันคืนมา!”